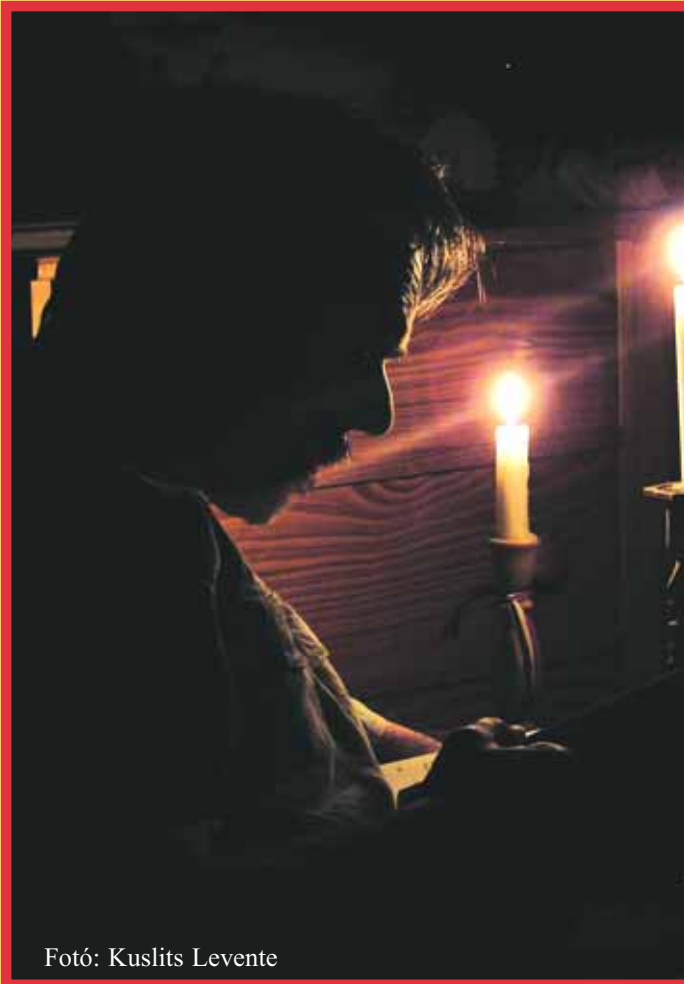




oázis



Fotó: Kuslits Levente

Kopogtató

- ❖ „A nyugodt lelkesedést kell megőriznetek.”
- ❖ A tolerancia, mely Istent csak magánvéleményként engedi meg, a közéletből azonban kizárja, nem tolerancia, hanem képmutatás.
- ❖ „Ahány szót váltok az emberekkel, annyszor százat váltok az Istennel.”
- ❖ A szeretetnek türelmesen és jószágosan át kell ölelnie azokat is, akik az ellenfeleink.
- ❖ Jégcsappal nem lehet tüzet gyújtani!
- ❖ Az imánk megnyit egy csatornát, melyen át Isten szeretete eléri az ő szívét. – ha hagyja.
- ❖ Igen, Veled! – mondjuk és a kezét fogva útnak indulunk.
- ❖ „Add, ó Istenem, hogy azáltal dicsérjelek, hogy sugárok és világítok a körülöttem levők lelkére!”

Megszenteljük világunkat

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata.....	3
Esszé	4
Mindennapjaink.....	8
A pápára figyelünk	20
Kentenich atya tanításából.....	22
Élő háziszentély	24
Schönstattrá találtunk	26
Őszidő	27
Adja tovább a mikrofont!	30
Bak-elit oldal	36
Ép lélek ép testben legyen!.....	38
Adok-Kapok-Napok.....	39
Főzőcske	40
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	42
Gyerekszaj	43
Schönstatt hírek.....	44
CSAK híradó.....	50
Fiatalok Oázisa	54

*Hála Nektek, szépen fogy a 2007-es
Schönstatti falináptárunk, utánnymást
rendeltünk. Várjuk a további megrende-
léseket, amelyeket tudunk karácsony
előtt teljesíteni.*

*Megrendelhető, megvásárolható:
87/479-026, www.schoenstatt.hu, iroda@schoenstatt.hu. Itt vagy régióvezetőök-
nél érdeklődhettek, hol tudjátok
postaköltség nélkül megvásárolni. A
naptár + 16 db képeslap ára 1500 Ft
+ (postaköltség) befizethető a vásárlás
helyén ill. átutalással:*

*Schönstatt Szentélyt Magyarországnak,
Alapítvány Bankszámlaszám:
73200031-11252201*

Kínizsi Takarészöv., Nagyvázsöny

Újságunk házigazdája a Pécsi Régió volt. Köszönjük írásait!

Őket a Budapesti Régió követi. A következő témát választották:

A bizalom és a szeretet útján. Mi a mi válaszunk az országban, a családban, a lelkekben kialakult bizonytalanságra, félelemre, ürességre? Várjuk megtapasztalásaitokat a következő címre **február15-ig:**

Sallai+Karikó oazis@schoenstatt.hu.

OÁZIS 2006. november, XVI. évf. 3. (46.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. **Felelős kiadó:** az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és Cili, Ferenczy Attila és Tünde, Gólya Zoltán és Csörgő Otília, Guld Veronika, Heiszer Csaba és Erika, Helstáb Ákos, Kiss Ádám, Komáromi Ferenc és Mari, Megyimórecz István és Ildikó, Mosoni Kati, Nagystók Tibor, Varga Károly és Erika, Varga Orsi • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Heiszer Csaba és Erika, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Karikó Éva
Nyomás: D-plus Nyomda 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon. Hálásan köszönjük a D-plus Nyomdának, hogy újságunkat ingyen állítja elő!

Szükség van Istenben gyökerező lényünkre

Kolozsvár főtere... nagyvárosi nyüzsgés, mindenki rohan... Mi is... Szeretnénk Székelyföldről hazafelé jövet legalább egy percre meglátogatni Anna nénit, idős szociális testvér barátunkat, aki nagyon közel áll szívünkhöz. Alacsony termetével, szürke ruhájában, mosolygós arccal fogad minket a kapuban. A főter nyüzsgéséből egy feltűnően csinos, vörös hajú, kalapos lány velünk egyszerre ér oda... „Már harmadszor kereslek...” – szól Anna nénihez. „Vendégeim vannak! Negyed óra múlva gyere vissza...” Kiderült, hogy a lány szülei éppen az érettségije előtt váltak el, így nem sikerült a vizsga sem. Anna néni próbálja lelkét felemelni, depressziójából kihúzni. Egy idős, szürke ruhás szociális testvér, s a csinos, kalapos lány... Milyen nagy szükség van rá! Ha ő nem lenne, ki szentelné meg e lány életét?

Családakadémias vizsga-előadás... zárókör... kit mi érintett meg? A körben ül néhány házaspár, akik most hallottak először ilyesmiről, nem voltak még közösségben. Mindenkit mélyen megérintett a téma, szép, szívből jövő, életet érintő visszajelzések hangzottak el. Az újdonsült előadókhoz kerül a szó: „Most, hogy titeket hallgatlak, megtapasztaltam, hogy az én szavamnak is hatalma van, ha ennyi minden elindult bennetek előadásunk hatására, érzem, nem fölösleges, amit csinálunk.” – mondták. Az új házaspárok is remekül érezték magukat.

Mit tettünk? Beszéltünk keresztény családi életünkről, s közben ezáltal megszenteltük környezetünket...

Kéthetente szerda délelőttönként találkozunk 15-25 asszony, s otthon lévő kisgyerekeink... Imádkozunk, megbeszélünk egy-egy témát, s igyekszünk figyelemmel kísérni egymás életét, segíteni egymást tapasztalatainkkal. Bárkit szívesen látunk, aki jönni szeretne... Most mindnyájunk számára egy a fontos, minden más eltörpül: édes hazánk. Egy lélekkel imádkozzuk a – kivételesen – teljes rózsafüzért. S visszük napunkba, családukba, környezetünkbe az ebből fakadó megszentelő nyugalmat.

Szüksége van Istenben gyökerező lényünkre a világunknak! Merjünk eszünközök lenni kedves Szűzanyánk kezében, hogy megszentelhessük a körülöttünk lévő kisebb-nagyobb világot!

Varga Károly, Erika



A tűz erejének a jég nem tud sokáig ellenállni

*(Isten munkatársaként
a halhatatlan lelkek üdvéért)*

Az Üdvözítő azt mondja magáról: „Én vagyok a világ világossága.” A világ, a nem-keresztény világ is, nem sejtí, mit veszít, ha ezt a világosságot kioltják. „Krisztuson kívül – mondja Pascal – nem tudjuk se azt, mi az életünk, se azt, hogy mi a halálunk, azt sem tudjuk, hogy mi az Isten, se azt, hogy mi vagyunk mi magunk.”

Minden keresztény... legyen világossággá, és vigyen világosságot a sötét világba felvilágosító, éltető és biztató szavával.

Így volt ez az ősegyházban is. Péter – első pápaként – így int körleveleiben: „Urunkat, Krisztust szentül tiszteljétek szívetekben, legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljétek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.” (1Pét 3,15)

A népek apostola ugyanazt mondja: „A kívülállókkaal való érintkezésben legyetek okosak. Az időt jól használjátok fel. Beszédeitek legyen mindig szíves, sóval ízes, akkor majd helyesen meg tudtok felelni mindenkinek.” (Kol 4,5-6)

A mai körülmények számtalan alkalmat adnak arra, hogy szóval hirdessük Krisztust: a munkahelyen, a családban és az utcán. „A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem ismerte föl.”

Krisztust, a kereszténységet és annak állapotát illetően ijesztően nagy a tudatlanság még keresztény körökben is úgy bel- mint külföldön, itthon és a missziókban egyaránt.

A hétköznapiok szentje az életével még nagyobb hatást ér el, mint a szavaival. Maga az Üdvözítő figyelmeztetett rá: „a ti világosságatok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátoakat.” (Mt 5,16) A melegség, mely belőle árad, sokakat vonz és visszavezeti őket a meleg, élő keresztény életbe. Jégcsappal nem lehet tüzet

gyűjtani! Ez így igaz. Éppoly igaz a következő is: A tűz erejének a jég sem tud sokáig ellenállni.

A jó példa hatalma minden korban nagy és magával ragadó volt. Nem lehet elég nagyra becsülni egy olyan korszakban, amelyik az apostolkodás oly sok más módját teszi hatástalanná vagy lehetetlenné. Vannak emberek, akiknek megjelenése úgy hat környezetükben, mint egy népmisszió.

Ha Reichensperger élne még, sokakra alkalmazná a „katolikus Piep-meier” kemény jelzőjét. Fél keresztényeket ért ezalatt, akik még csak piszszenni se mernek, ha támadás éri Krisztust vagy az Ő Egyházát. A Szent-anya azt szeretné, ha minél több nagykorú és diaszpóráképes katolikust nevelnénk, akik példájukkal pótolják a közéletben hiányzó katolikus légkört, és környezetüket magukkal emelik. A következő történet elmondja, hogyan képzei el Assisi Szent Ferenc a jó példa hatásmódját:

Eljött a szenthez a hittudományok egyik doktora és kérdést tett fel neki: „Ha te nem figyelmezteted, nem beszélsz neki, hogy letérítsd a gonoszt gonosz útvjáról... vérét tőled kérem számon” (Ez 3,18). Én bizony, sok halálos bűnben levőt ismerek, akiket nem figyelmeztetek istentelenségükre. A lelkiük ezért rajtam fogják számon kérni?

Alázatosan azt válaszolta boldog Ferenc: „Ha nagy általánosságban értjük az Írást, így fogom föl: Isten szolgálja árásson élete és életszentsége által olyan világosságot, hogy példájának fényével és életvitelének beszédes nyelvével szemrehányás legyen az istenteleneknek. Így élete ragyogásával és életszentségének illatával figyelmeztet mindenkit istentelenségére.”

Newman bíboros így imádkozik: *„Add, ó Istenem, hogy azáltal dicsérjelek, hogy sugárzok és világítok a körülöttem levők lelkére!”*

Különös súlyt fektet a Szentírás a példaadásra és a szeretetszolgálat által történő apostolkodásra.

A leggyümölcsözőbb apostolkodás azonban az imádkozás és az áldozathozatal, mert Isten az Ő jóságában és bölcsességében úgy határozott, hogy az egyesek ne részesüljenek Krisztus megváltó kegyelmében emberi közreműködés nélkül. Ez főleg az ima útján történik. Ezért írja Pál Timóteusnak: *„Mindenekelőtt arra kérlek, tehát tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és az összes előljárókért... Ez jó és kedves üdvözítő Istenünk szemében, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az*

igazság ismeretére” (1Tim 2,1-4). Pazzi Magdolna arra intette lelki leányait: „*Annyi lelket kérjünk Istentől, ahány lépést teszünk a kolostorban. Kérjük Istent, hogy térítsen meg annyi lelket, ahány szót kimondunk, amikor imádkozunk, vagy ahány tűszúrást végzünk varrás közben.*”

Egy szerzetes testvér nagyon ügyesen tudott lelkeket megnyerni Istennek. A módszere felől kérdezték. Egyszerűen válaszolt: „*Ahány szót váltok az emberekkel, annyiszor százat váltok az Istennel.*”

Az imádság hatása nagyobb lesz, ha szenvedéshez és áldozathoz kapcsolódik. Azt, ami az egyháztörténelem során számtalanszor beigazolódott, Tertullianus így fogalmazta meg: „*A vértanúk vére az a mag, melyből új keresztények nőnek ki.*”

Különbséget szoktak tenni véres és vértelen mártíromság között. Mindkettő által részt vesz a kegyelem állapotában levő lélek Krisztus szenvedésében, aki éppen ezzel váltotta meg a világot.

Fernandez, Xavéri Szent Ferenc egyik munkatársa Japánban nagy tömeg előtt tanított egy köztéren. Egyik hallgatója hirtelen arcul köpte a hittérítőt. Ő szó nélkül letörölte az arcát és nyugodtan folytatta a tanítást. Ez olyan mély benyomást tett a japánokra, hogy egy tekintélyes tudós hamarosan megkeresztelkedett.

Szent Ambrus a lelkekért való buzgóságot a szeretet parazsának nevezi. Szeretet nélkül nem létezik a lelkekért való buzgóság; és a lelkekért való buzgóság nélkül nem létezik igazi szeretet. Vagy el tudunk képzelni egy lángoló tüzet parázs nélkül? Így mélyreható Isten iránti szeretet sincs a lelkekért való buzgalom nélkül.

Párizsi Vilmos a lelkekért való buzgóságot lobogó lángnak nevezi, mely az isteni tűzhelynél gyullad ki, átjárja a szívet, majd újra felcsap belőle, hogy a többi szívet is lángra lobbantsa.

Ahhoz, hogy másokat megnyerjünk az isteni szeretetre, nem szabad csupán csatornának lennünk, amely átengedi az igazság, a szeretet és a kegyelem vizét, hanem tartályoknak is kell lennünk, hogy túláradó mértékben sajátunknak mondhassuk azt, amit továbbadhatunk.

(Készült Nailis: Szentség a hétköznapokban c. könyve 242–250 o. alapján, mely könyvet a szerző Kentenich atya előadásaiból szerkesztette.)



Melegen meg kell szívlelnünk, hogy semminek sincs olyan ereje, mint a szeretetnek, hogy megérlelje a tanító tevékenység remélt gyümölcsét, hogy Krisztus alakuljon ki mindenkiben, mert nem a földrengésben van az Úr.

Hiábavaló azt remélni, hogy szigorú fellépéssel meg lehet nyerni a szíveket Istennek. Sőt, néha több kárt okoz, mint hasznot, ha kemény szemrehányásokkal utasítjuk vissza a tévedéseket, és túl élesen bíráljuk a hibákat. Timóteust arra intette ugyan az apostol:

„Érvelj, ints, buzdíts” – de hozzá is fűzte: „nagy türelemmel”. – Biztos, hogy itt Krisztus a példaképünk. „Gyertek – mondja az Írás –, gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.” Az elfáradtak és terhet hordozók alatt nem értett mást, mint azokat, akik a bűn és a tévedés béklyóit hordozzák.

Mennyi szelídség van az isteni Tanítóban! Milyen gyengédség, milyen irgalom van benne a szorongatott helyzetben levőkkel szemben. Annak a szíve ez, akinek képét Izajás a következő szavakkal rajzolta meg: „Kiárasztom rá lelkemet... Nem kiált majd, s nem emeli föl a hangját, szava se hallatszik az utcákon. A megtört nádszálat nem törí össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki.” – Ennek a szeretetnek türelmesen és jóságosan át kell ölelnie azokat is, akik ellenfeleink, vagy ellenségesen üldöznek bennünket. „Gyaláznak minket, mi pedig áldunk – vallja magáról Pál –, üldöznek, mi pedig eltűrjük, káromolnak, mi pedig imádkozunk.” Talán rosszabbnak látszanak, mint amilyenek. A társaság, előítéletek, rábeszélés, mások példája, végül a csábító emberfelelem az istentelnek táborába vezette őket. Az akaratuk mégse romlott meg annyira, mint ahogy szeretnék azt elhűteni. Ne reméljük, hogy a keresztény szeretet lángja elfojja úzni lelkükről a sötétséget, és elhozza nekik Isten világosságát és békéjét?

Munkánk gyümölcse néha talán sokáig várat magára. De a szeretet sohasem fárad el a keselkedés miatt; tudja, hogy Isten a jutalmat nem a fáradozás gyümölcseinek, hanem a jóakaratnak ígérte meg. (X. Pius pápa)





Megszenteljük világunkat

A Miatyánk első kérése ez: „szenteltessék meg a Te neved...”

A mi nagy vágyunk, hogy a mi Atyánk neve szent legyen itt a földön. Hogy mindenben Ő dicsőüljön meg.

Mit jelent ez a vágy a magunk számára?

Talán azt, hogy sokat imádkozunk és sok jócselekedet tegyünk? Igen, ezt is.

Hogy sokat dolgozzunk Isten országáért a plébánián vagy a mozgalmakban? Igen, ezt is. De méginkább akkor szentelődik meg az Atya itt a földön, ha teljesül az a kérés is, hogy „amint a mennyben, úgy a földön is”, azaz ha összhangban van/lesz az isten- és emberszeretetünk.

Ha ugyanolyan hódolattal tudunk megállni egy ember – mint Isten képmása – előtt, mint ahogy a kereszt előtt megállunk. És ezen belül is minél szerencsétlenebb, minél kitaszítottabb valaki, annál inkább szeretjük benne Jézust. Hiszen annál inkább hasonlít is a kereszten függőhöz: „megvetett volt, a fájdalomak férfia”.

– Ha örülni tudunk annak, amikor gyermekünk az osztályban nem a legjobb tanulóval, hanem egy lenézett, rosszul tanuló diákkal barátkozik.

– Ha örülni tudunk annak, amikor nincs minden porcica eltávolítva a lakásból, mert a feleségünk egy magányos asszonnyal beszélgetett napközben.

– Ha örülni tudunk annak, amikor férjünk egy alkoholistává vált barátjának igyekszik visszaadni önbecsülését.

– Ha este fáradtan készségesen megteszem, ha megkér valamire a társam.

– Ha olyan odaadással tudunk gondolni legalább a körülöttünk élőkre, de leginkább a házastársunkra, mint amilyen odaadással mondjuk az áldozás utáni szent pillanatokban, hogy „odaadjuk magunkat neked, Jézusom”.



– Ha megteszem a főnökömnek, még ha valami butaságra kér is meg.

– Ha érdeklődve nézegetem gyermekem matricaalbumát, amikor legszívesebben bekapcsolnám a tévét és innék egy üveg sört, mert hulla fáradt vagyok.

Megszentelem a világot, ha az isten- és emberszeretetemet minden adódó csatornán keresztül megmutatom az embereknek. Vagyis egyszerűen és természetesen mesélek róla nekik. Elmesélem:

- milyen jól érzi magát nálunk gyermekem egy mellőzött osztálytársa
- büszke vagyok, hogy a feleségem életkedvet adott egy asszonytársának
- a férjem nem fordult el a barátjától akkor sem, amikor az alkoholista lett

– milyen hosszan nézegettük este gyermekem matricaalbumát, és még egy jót beszélgettünk is közben

– ...

És ha mindezt olyan légkörben tesszük – nem kihívóan, hanem természetesen és valóban átélt örömmel –, ahol pont az ellenkező értékek uralkodnak, akkor ez olyan lehet számukra, mintha egy fülledt szobában kinyitnák az ablakot és beáramolna a friss levegő.

És akkor megszentelem a világot.



*Szítsd fel szívedben napközben többször is
a körülötted lévő emberek felé azt a lelkületet,
ami Jézus iránt él benned.*

*Nézz rájuk is úgy, mintha Jézusra néznél.
Szólj hozzájuk is úgy, mintha Jézushoz szólnál.
Szeresd őket is úgy, mint ahogy Jézust szeretnéd, ha melletted lenne.
Akkor megvalósul körülötted Isten országa.*

Egy megszentelt utazás

Egy Isteni gondolat folytán vendégünk volt Tilmann atya Óbudavártól hazáig. Kicsit fáradtan, de tele lelki ajándékokkal, melyeket a hét végén kaptunk, szálltunk be az autóba.

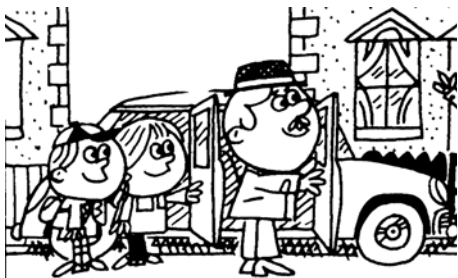
– Szoktak ilyenkor imádkozni? – érdeklődött.

Egy ének után belekezdünk tizedünkbe, majd hálát adtunk a hét szépségeiért. Csak a hátul ülő legkisebb fiunk nem akart megszólalni. Tilmann atya megnézte magának az ő „szigorú” tekintetével. A könyörgések végén ő is feloldódott, és az atya sugárzó mosolyával bízatta. Megköszönte, hogy szép volt az imádságunk.

Beszélgetésbe kezdett, de mielőtt kérdezett valamit, láthatóan, érezhetően összeszedetten imádkozott. A mi gondolatainkat mindig figyelmesen meghallgatta.

Egy kis pihenő után tovább utazva valami isteni erő, kegyelem énekelte bennünket. A taizei énekek jöttek sorra, majd *Áldjad én lelkem az Urat*, melyre Tilmann atya megjegyezte, ezt ő is nagyon szereti. Újra meg újra el kellett énekelni.

Ilyen éneklős, áldott lelkülettel – melyet érezhetően Mária ajándékozott nekünk – közeledtünk otthonunk felé. Amikor kiszálltunk Tilmann atya így búcsúzott: – Nagyon szép utazás volt!



A lobogó lelkesedés mellett van egy nyugodt, csendes lelkesedés is, ami ettől még igazi lelkesedés. Ezt mindig meg kell őrizni, vigyázni kell rá, szítani és táplálni kell. Ha újra kezdődik a nehéz napi munka, a borzasztó hétköznapi, mely néha olyan, de olyan nehéz – mert bizony egyáltalán nem kíséri költészet és lobogó lelkesedés –, akkor ezt a nyugodt lelkesedést kell megőriznetek. Ez a tüzes cselekvés és a csendes tűz igaz titka. Ez a nagy nehézség, de – ezt ti nagyon jól tudjátok – a nagy szükségyszerűség is az életben: A nyugodt tűz és a tüzes nyugalom. (XI. Pius)

Önmagamon kell kezdenem

A világ megszentelését önmagamon kell kezdenem. Különben minden, amit teszek színpadias. Szerepjátékot játszom.

Egyszer felveszem az álarcot és eljátszom a szerető házastársat, a példás családayát, -apát, a jó keresztényt. Egy másik közegben „eleresztem magam”, leki-



csinylően nyilatkozom szeretteimről, érzéketlenül kritizálok másokat, panaszkodom, nyugtalanságot, békétlenséget hintek magam köré.

Ha nincs meg bennem az erős és kitartó törekvés, hogy a külvilágnak szánt és a rejtekben levő éneket imával, áldozatvállalással, önmagamról elfeledkezni akarással összhangba hozzam, a vonzónak tűnő külső énem által rombolok is: Lehet, hogy akik alig ismernek, akik csak a „mázat” látják, azt hiszik, hogy az valódi és rajtuk a példám akár segíthet is.

Akik viszont az álarc mögé is bepillantanak, azok a példám hatására becsapva érzik magukat és levonják az általános következtetést: *Ezek nevezik magukat keresztényeknek?! Nincs is különbség köztük és a hitetlenek között!* Viszont leginkább magamat rombolom. Elhitem magammal, hogy az álarc én vagyok. Saját maszkom előtt hódolok, így lehetőségem sincs, hogy változzak.

Még ha erős is a törekvésem, akkor is beszélek olykor lekicsinylően, ingerülten, vetem a sárkányfogakat... Viszont nem hagyhatom, hogy rossz beidegződéseimben kényelmesen érezzem magamat, mint a kicsi gyerek a teli pelenkában, hanem igyekszem mielőbb „tisztába tenni magamat”. Akkor a vágy és a valóság egy kicsit megint közeledett egymáshoz.

*Végülis Isten győz, Ő mindig győz.
Mi csak olyan mértékben leszünk győztes társai,
amennyire engedjük, hogy Isten győzzön bennünk. (Kentenich atya)*

Ötletet lopni szabad

Ritka nyugodt pillanat. Ülök az uszodában a medence szélén és nézelődöm. Gyermekeink – férjemmel – éppen a büfében „tankolnak”.

Épp elbocsátám lelkem ringatózni (Arany után szabadon), mikor nem messze tőlem figyelmes leszek egy 3-4 éves fiúcskára, akivel anyukája igyekszik megszerettetni a vizet – meglehetősen alacsony hatásfokkal. A kicsi hevesen tiltakozik, mikor a víz közelít orrocskájához, szeméhez. Anyukája kedvesen és kitartóan biztatja: milyen jó lesz, hamarosan úgy úszik majd, mint a delfinek a természet-csatornán. A kisfiú számára ez a jövőkép nem bír olyan vonzerővel, hogy leküzdje a vízzel kapcsolatos ellenérzését. Az anyuka nem adja fel: az úszástanár dicsérete, a többi gyerek ámulata, egy tábla csoki – mint lehetséges csábítás – mind felbukkan a közeljövő horizontján. Eredménytelenül: a kicsi ki akar menni a medencéből.

Eszembe jut, pár évvel ezelőtt nekem is nagy fantáziára és vaskos kötélidegekre volt szükségem, hogy egyik gyermekünk vízzel kapcsolatos ellenszenvét fel tudjam oldani. A fél medence (de lehet, hogy alábecsülöm) minket figyelt, olyan áriát produkált egyik lányunk a parton, mert nem akarta, hogy a víz ráfröccsenjen a pofikájára. Zordon pillantások kísérték, mikor – mivel semmilyen szép szó nem hatott – felkaptam hirtelen gumitornásszá változott művésznőnket és szorosan magamhoz ölelve a rettentő habokba vittem, ahol néhány nap alatt felfedezte, hogy ezt a borzasztó közeget még élvezni is lehet.

A régi emlékeken elmélkedem, mikor rám fröccsen a víz. Nem néhány csepp – alaposan beterített. Megérkezett édes férjem édes gyermekeinkkel együtt, akik újult erővel belevetették magukat a vízbe – holott tábla hirdeti:

Vízbe ugrani tilos! Bizonyára az előbb említett kisfiút is elborították a hullámok, de ezúttal elmarad az ordítás. Eleinte megszeppenve, majd érdeklődve figyeli lányaink és fiunk show-műsorát, akik kézen állnak,



ugrálnak, dobálják egymást nagy hanggal, nagy élvezettel, versenyeznek, ki tud tovább lenni maradni... Hamarosan a kislány is elkezd paskolni a vizet, száját bedugja, bugyborékol, hagyja, hogy anyukája ugráltassa, lebukik... mindezt olyan nagy hanggal, hogy lányaink felfigyelnek rá, játszanak vele, bátorítják.

Mikor szedelőzködünk, az anyuka hozzám lép. Örül, hogy kislány a gyerekeinket látva felfedezte, milyen jó móka a nagy víz – nem fél már olyan nagyon. Járnak úszásoktatásra – mondja –, de fia olyan jeleneteket rendez, hogy szégyelli, ezért is hozta el most tanításon kívül, hogy szoktassa, bátorítsa.

Én is örülök, mert de sokszor megtapasztaltam magam is, mennyit segít mások példája – többet, mint az elméletek, az előadások! Nem lenne ennyi gyerekünk, ha nem láttuk volna, a nagycsalád szépen is „működhet”. De erőt ad a szinte mindig rendetlen kamránk kitakarításához is, ha látom barátnőméket, ahol példás rendben sorakoznak a befőttesüvegek. És milyen erőt ad az is, amikor – közösségünkben, de az iskolában, munkahelyen is – mesélünk egymásnak, mit hogyan éltünk meg.

Lehet jót tanulni azoktól is, akik tőlünk látszólag távol állnak világnézetben, gondolkodásban, életvitelben..., – ha nem zárjuk be a szívünket. Így nekik is adunk arra lehetőséget, hogy ők is tanuljanak tőlünk.

Szabad – sőt fontos! – ötleteket lopni egymástól. Az a jó, hogy ettől senki sem lesz szegényebb. Mindannyian gazdagodunk ezáltal – az egész társadalom is –, mert fontos minden apróság, amely azt eredményezi, hogy jól érezzük magunkat ebben a világban. Ebbe beletartozik a finom recept megosztása, a lakberendezési ötletek, családi életünk mások számára is szembetűnő milyensége, szokásaink, munkamorálunk... Ha életünk példa – nem intés –, legalábbis erre törekszünk, akkor hozzájárulunk ahhoz, hogy megszenteljük világunkat.

Kimenekülni a mai kor romhalmazából számunkra annyit jelent:

Koronázd meg a Szűzanyát!

Ha Máriát mint királynőt az egész világ elismeri, akkor

új élet költözik Európa tetemébe, az egész világba,

a felbomlasztott és szétfeláldott társadalmi rendbe. (Kertenich atya)

Születik egy kis szeretet

Sirénázó mentőautó... Láthatóan beteg ember... Visszatartó külsejű járókelő... Hangos veszekedés... Hajlott hátú idős... Vastagon festett, szabados fiatal... Trágár beszéd... Ha ezeket látom az utcán, úgy érzem, segíthetek. Nem gyógyíthatom meg a beteget, nem tudok vonzó külsőt varázsolni, békíteni, megnevelni, de tudok mondani egy fohászt: *Istenem, segítsd meg és áldd meg őket!* Többre általában nincs lehetőségem, de ezt – alig hallhatóan akár – kimondom. Ha családom velem van pl. az autóban, hangosan teszem, így már ők is gyakran maguktól fohászkodnak.

Milyen jó lesz, ha meghalunk, és ez a sok ismeretlen ember hozzánk jön és megköszöni, hogy a mi imánknek köszönhetően Isten megsegítette (talán nem éppen abban a pillanatban, de bizonyosan), megáldotta őt – néha ezzel az önző szemponttal szoktam megerősíteni gyerekeimben a szokásunkat.

Egyszer az egyikük megkérdezte: *Miért, anya, ha mi nem kérjük, akkor az Isten nem látja, hogy bajban van, nem segíti, nem áldja meg őt?*

Tényleg, mit is mondjak erre, hiszen Isten valóban egyedül is tud segíteni, áldani. Azonban Isten szeretetét elsősorban a mi szeretetünkön keresztül tapasztalják meg az emberek. Az imánk megnyit egy csatornát, melyen át Isten szeretete eléri az ő szívét – ha hagyja.

Azt hiszem, ezekre a fohászokra elsősorban nekünk magunknak van szükségünk. Azzal, hogy tettünk valamit, hogy imádkoztunk (persze nem a konkrétan adódó segítség helyett), nem kesergünk, bosszankodunk a látottak miatt, születik bennünk valami: egy kis szeretet. És ez a kis szeretet minket is szeretőbbé és szerethetőbbé tesz, és – reméljük – másokra is kisugárzik. Több lesz a szeretet a földön, ezáltal kisebb lesz a tere a gonosznak. És akkor egy kicsit jobb lesz a világ.

Ha több keresztény lenne, aki – ahelyett, hogy a visszasságok és eltévelyedések miatt háborog – a háttérben komolyan, okosan, erőteljesen és Krisztussal egyesülve vezetné, jobb lenne a mai kereszténység állapota. (Kentenich atya)

Gondviselő szeretet

Isten gondviselő szeretetének köszönhetően édesapám most 71 éves. Tíz évvel ezelőtt az ő ajándékként hozzáépített házrészünk gerendázása közben súlyos balesetet szenvedett. Egy vas bakba esett és szétúzta az egyik veséjét. A történetet mégis ajándékként élte meg, hálát adott, hogy nem egy létfontosságú szervét érte végzetes sérülés.

Nagy elkeseredésünkben Kentenich atya kilencedébe kezdtünk (Kockázatni bátor). A hosszú műtét után az intenzív osztályon kezelték, ahonnan instrukciókkal látott el bennünket, hiszen az építkezés nem állhatott le. A tizedik napon engedték haza.

Csodálatos gyógyulása után azonban jöttek még nem várt szövődmények. Bordasérülései miatt folyadékkal telt fel a tüdeje és embóliára gyanakodtak az orvosok. Nagy ijedtemben papot akartam hívni hozzá, amit ő még csak éledező megtérésével nagy sértésnek vett. *Csak nem azt gondolom, hogy ő már bevégeztetett?* Alig győztem megnyugtatni és magamat okolni túlbuzgóságomért. Az ő egészsége – hála Istennek és Kentenich atya közbenjárásának – hamarosan visszatért. Két hónap múlva már az őszi munkákat végezte a kertben.

Évek múltak el. Az évfordulókat mindig megtartotta, azokat újjászületése napjának nevezte el. Édesanyámmal újra kezdtek szentmisére járni. Az idén a 10. évforduló kapcsán érdeklődtek, hét közben hol lehet szentgyónáshoz járulni. A szívem nagy hálával telt meg.

A Szűzanya a kegyelmi tőkébe felajánlott imádságokat meghallgatta, elfogadta. Évekig melengette a szíveket. A kérések teljesítése nem úgy és akkor történik, ahogy azt mi emberek tökéletlenül elgondoljuk.

Az elmúlt vasárnap édesanyám születésnapján titokzatosan előbb indultak szentmisére. Áldozáskor paradicsomi boldogság volt látni szüleimet, ahogy magukhoz veszik Jézus Krisztus testét a szentostyában. Istennek legyen hála!

Csak az érti meg a világtörténelem értelmét, aki szereti a keresztet.

A kereszt megold minden életrejtvényt.

(Kentenich atya)

Jó kívánság



izonyára mindenki ismeri a mesét a három kívánságról, mikor az öreg favágó megy az erdőben és találkozik a fába szorult tündérrel. Akkor még nem gyanakszik, pedig a tündér három kívánságot ígér a szabadságáért cserébe. Vajon miért nem tudja kiszabadítani magát? Az öreg favágó hiszi is, meg nem is. Így hát miután jótett helyébe jót várj, kiszabadította a tündért, hiszem, ha látom alapon elindul hazafelé. Ahogy asztalhoz telepedik, hát próbát tesz: kíván egy tál kolbászt. S még maga is meglepődik, mikor az ott terem. De még hogy csodálkozik az asszony! Honnan az elemózsia? S mikor megtudja, mi a helyzet, bosszúsan sóhajt: Hogy nőtt volna az orrodra! Ez pedig nem mutatott jól az öreg favágó amúgy is ráncos arcán. S mivel a korabeli sebészi eljárások nem voltak oly tökéletesek, a harmadik kívánságot kénytelenek voltak a kolbász levételére pazarolni. S ekkor már a kolbász íze sem volt az igazi.

Mint minden mesének, ennek is nagy tanulsága van számunkra. De mielőtt levonnánk a konzekvenciákat, nézzük meg a Szentírást! Máté a 7,7–11-ben ezt írja: *„Kérjetek és adnak nektek, keressetek és találni fogtok, zörgesetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak. Vagy ki az közületek, aki ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? Vagy ha halat kér, talán kígyót ad neki? Ha tehát ti, akik gonoszak vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog a ti Atyátok, aki a mennyekben van jó dolgokat adni azoknak, akik kérik őt?”*

Isten is olyan, mint a jó tündér a mesében? Teljesíti a kívánságainkat? Ha az ígét megnézzük, megértjük, hogy Isten csak a jó kívánságokat teljesíti! S a mese alapján értjük meg igazán azt is, hogy miért. Mert a mese megmutatja, hova vezetne az, ha az embernek minden kívánsága teljesülne.

A mese még humorosan is fogalmaz, mert az emberek ilyet ritkán kívánnak egymásnak. Inkább egyéb módon minősítik a másikat. Ha az asszony azt mondta volna, hogy *„Bolondultál volna meg!”*, akkor a gyermeki világ kevésbé értené, hogy mi folyik valójában. És az a legkevesebb, hogy nehéz helyzetekben bolondnak minősítjük egymást. Elhangzanak ennél jóval

keményebb szavak is. Milyen jó, hogy nem teljesülnek! Foghatnánk a fejünket utána! De milyen jó, hogy kívánságra nem nyerünk a lottón, vagy nem mi leszünk a miniszterek! Mert ahogy a toporzékoló gyermek követelésére sem adja oda neki a szülő a láncfűrész, a mi mennyei Atyánk sem ad olyat, ami nem szolgálna üdvösségünkre. Csak olyan dolgokat ad meg, ami az Ő országához vezető úton tart minket.

Az ellenség éppen a fordítottján dolgozik! Mi pedig azt látjuk csak sokszor, hogy imáink nem találnak



meghallgatásra. Elkeseredhetünk ezen, de a mese azt mutatja nekünk, hogy örüljünk! Isten nem növeszti a kolbászt az orrunkra, bárhogy kívánja is valaki. De ha üdvösségre vezet a jó kérés, akkor milyen örömmel adja meg azt! Más dolgokkal pedig csak várakoztat minket. Hogy felnőjünk a kéréseinkhez. Megkapjuk a láncfűrész is, ha elég nagyok vagyunk ahhoz, hogy baleset nélkül használni tudjuk. De előbb nem!

Imádságos kéréseinknek két haszna is van hát. Ha teljesülnek, tudjuk, hogy Isten áldása van rajtuk. Ha pedig nem, akkor tudjuk, hogy anélkül is bejuthatunk az Ő országába, s lehet hogy az a dolog, amit szerettünk volna csak kárunkra lenne itt és most. Kérjünk hát bizalommal az Atyától! Mindenképpen jól járunk vele. S neveljük hitre gyermekeinket továbbra is építő, tanulságos mesékkel, hogy annak idején majd egészséges lelkű felnőtt válják belőlük.

Egy könnyelmű diák kapott egy jóindulatú barátjától egy Szentírást. Először el akarta dobni, de aztán cigaretta sodrására használta az egyes lapokat. Azt mondta tréfásan: „Füstbe megy az Isten szava!” Egyik lapot a másik után füstölte el. Máté evangéliumát, Márkét, Lukácsét és Jánosénak egy részét már a füstbe eresztette. Aztán egyik nap az jutott eszébe, hogy elolvasson egy lapot. Éppen a 10. fejezetre talált, és ott ezt olvasta: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért.” Ez nagyon megragadta. És csak olvasta és olvasta egyre tovább. Kinyíltak a szemei, és attól kezdve egészen más ember lett.

Az élethajó



indannyian, amikor megszületünk, kapunk egy hajót. Egy gyönyörű vitorlás hajót, magas árboccal, szépen varrt vitorlával, jól kezelhető kormánylapáttal, formás hajótesttel. Születésünkkel elrugaszkodunk a szárazföldtől és nekivágunk életünk hajójával az élet tengerének.

Dagad a vitorla és suhanunk a víz színén. Tetszik, hogy megmarkolhatjuk a kormánylapátot és arra irányíthatjuk hajónkat, amerre akarjuk. Csodálatosan süt a nap, lobog a hajunk a szélben, és teleszívhatjuk tüdönket friss levegővel. Minden szép és jó, de egyszer csak eláll a szél. Hiába van a kezünk a kormánylapáton, hajónk meg sem moccan, pedig már nagyon megszoktuk a sebességet, a szelet és azt, hogy cikázhatunk az élet tengerén.

Aztán egyszerre újból föltámad a szél, olyan érzésünk van: minden a régi. Újból mi kormányozzuk életünk hajóját, mígnem úgy felerősödik a szél, hogy a vitorla nem bír vele, s a kormányzásnak nincs értelme. Ezt a folyamatot már nem mi irányítjuk. Levont vitorlával hánykódnak a tajtékozó hullámokon. De ennek is vége szakad és kisebb javítások, kiigazítások után másnap újból szelhetjük a vizet. Száguldozhatunk.

Száguldozhatunk??? Megfelelő a szél, kezünkben a kormánylapát, csak hogy nem úgy halad már életünk hajója, mint régen, sőt egyre inkább lassul. Minden külső feltétel adott, a hajónk viszont cammog, majdhogynem áll.

És egyszer csak letévedünk a hajófenékre. Megdöbbenve tapasztaljuk, nyakig ér a víz (torkig vagyunk). Valahol beszivárgott ez a sok víz, ami teher, és emiatt nem haladunk már sehová. A hajótest fából van, kié keményből, kié puhábból és kikezdte a víz. A fa nem örökéletű, egy idő után korhadásnak indul. Vannak rajta nagyobb repedések, mert míg ügyesen cikáztunk a víz felszínén látható szirtek között, nem vettük észre a sziklát, amelyek a víz felszíne alatt rejtőztek. Persze a láthatókat kikerültük, de amiket nem láttunk, kisebb-nagyobb sérüléseket okoztak.

Aki soha nem megy le a hajótestbe, azt sem látja, hogy ez a mai tempó már nem a tegnapi. Azon kapja magát a fedélzeten, hogy bokáig ér a víz, és már süllyed is a hajó.

A mi hajónk nem szivárog? Lenéztünk már a hajótestbe? Nem mardos a magány, még ha vannak is körülöttünk? Biztos, hogy nincs haragosunk és biztos, hogy nincs senki, akit alig állhatunk ki? Biztos, hogy nem az anyagiaktól várjuk a boldogságot? Biztos, hogy a munkánk, szórakozásunk nem menekülés? Biztos, hogy a szegénységünk nem nyomorúság? Biztos, hogy kettétört kapcsolatainknak csak a másik volt az oka? Biztos, hogy nem folyik el az életünk hasztalan? Biztosak lehetünk az egészségünkben? Biztos, hogy hiánytalan azok száma, akik szerettek? Biztos, hogy szeretek igaz szeretettel?

És ekkor vesszük észre, hogy van egy útitársunk, aki végig velünk volt, csak mi nem vettünk róla tudomást. A hajónk orrán is ott ül Ő, az ács, aki most éppen hajóács, és csak arra vár, hogy hozzá forduljunk: *Kérlek, javítsd meg életem hajóját!*

Ha kérem, Ő megteszi, mert halálosan komolyan veszi életem dolgait. Alámerül, befoltozza a lyukakat, megszünteti a szivárgást, még a sok vizet ki is szivattyúzza. Így folytathatjuk életutunkat, különben a nyílt tengeren úgy süllyednénk el, hogy azt senki sem veszi észre.

Csak Ővele, Jézus Krisztussal élhetjük túl ezt az utazást. Így, amikor hajókázásunk immár célirányossá vált, hátrahagyva a továbbcikázók táborát, észrevesszük, hogy egy hatalmas flotta tagjaként tartunk a túlsó part felé: a Mennyei Atyához.

... és ezt a kijavított hajót most már nem mi kormányozzuk, hanem Isten Lelke.

Teljes szívemből kívánok mindannyiunknak jó „hajóutat”.





A pápára figyelünk

*Keresztény életünk savanyú ecet
vagy jó bor?*

Az Úr ezt mondja: „Saját képemre és hasonlatosságomra teremtettelek. Én magam vagyok a szeretet, és te oly mértékben vagy képmásom, amilyen mértékben felragyog benned a szeretet, amilyen mértékben szeretettel válaszolsz nekem.” Isten vár bennünket. Azt akarja, hogy szeressük Őt... Ő elénk siet, élém siet. Válaszolunk-e neki? Vagy az történik velünk is, mint a szőlővel, amelyről Isten Izajás szavaival ezt mondja: „Azt várta, hogy szőlőt teremjen, de csak vadszőlőt hozott?” Keresztény életünk gyakran nem sokkal inkább ecet-e, semmint bor; önsajnálkozás, konfliktus és közöny?

... az ember kudarcot vallott. Isten gondosan kiválasztott szőlőt ültetett, ám vadszőlő termett. Mit jelent a vadszőlő? A próféta szerint az Isten által remélt jó szőlő az igazságosság és az igazság lett volna. A vadszőlő viszont ... az igazságtalanságok súlya alatt szenvedő emberiséget jelenti. Az Evangéliumban megváltozik a kép: a szőlő jó termést hoz, ám a bérlők nem hajlandók azt átadni a jogos tulajdonosának, hanem maguknak tartják meg. Megverik és megölik a gazda küldötteit, sőt Fiát is megölik.

Indítékuk egészen egyszerű: ők akarnak tulajdonosok lenni, elveszik azt, ami nem az övék... a bérlők nem tűrnek el gazdát maguk felett. Ezek a bérlők tükröt tartanak elénk is. Mi emberek, akiknek a gondjaira Isten a teremtést bízta, kihasználjuk azt. Első személyben mi magunk akarunk a gazdák lenni, uralkodni akarunk a világ és saját életünk felett, mindenféle

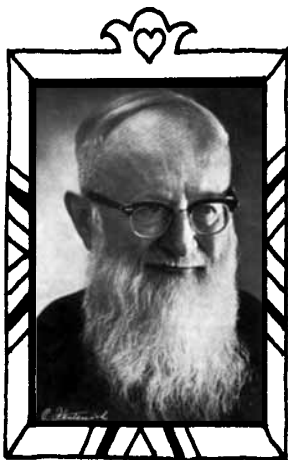
korlátozás nélkül. Isten egyszerűen utunkban áll. Vagy elintézzük őt jámbor fohással, vagy teljesen megtagadjuk és kirekesztjük a közéletből. Az a tolerancia, amely Istent csak magánvéleményként engedi meg, a közéletből azonban kizárja, nem tolerancia, hanem képmutatás. Ott, ahol az ember a világ egyedüli gazdájává és önmaga egyedüli tulajdonosává teszi magát, ott nem létezhet igazságosság. Ott egyedül a hatalom és az érdekek önkénye uralkodik. Természetesen ki lehet dobni a szőlőből és meg lehet ölni Isten Fiát, hogy önző módon egyedül élvezzük a föld gyümölcseit, ám akkor a szőlő igen hamar parlaggá válik, amelyet az erdő vadjai taposnak (vö. Zs 79,14).

... Az Úr – az Ó- és az Újszövetségben egyaránt – ítéletet hirdet a hűtlen szőlőskert felett. ... Az Úr ... hozzánk is intézi a Jelenések könyvében az efezusi egyházhoz szóló figyelmeztetést: „Ha nem tartasz bünbánatot, elmegyek, és elmozdítom helyéről gyertyatartódat.” (2,5) Az Úr tőlünk is elveheti a világosságot, és jól tesszük, ha lelkünkben teljes komolyságában visszhangozni engedjük a figyelmeztetést, s ugyanakkor az Úrhoz kiáltunk: „Segíts minket, hogy megtérjünk! Add meg mindannyiunknak az igazi megújulás kegyelmét! Ne engedd, hogy világosságod kihunyjon közöttünk! Te erősítsd meg hitünket, reményünket és szeretetünket, hogy jó gyümölcsöt teremhessünk!”

Ezen a ponton azonban felmerül a kérdés: ... nincs semmiféle vigasz? A fenyegetése az utolsó szó? Nem, nem így van! Ott az ígéret, s azé az utolsó szó, a leglényegesebb szó. Az evangélium előtti versben halljuk, amely idézet Szent János evangéliumából: „Én vagyok a szőlőtő és ti a szőlővesszők. Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz” (Jn 15,5)... Ha egységben maradunk vele, akkor mi is termést hozunk, akkor belőlünk sem az önteltség és az Istennel és teremtésével szembeni elégedetlenség savanyú ecete erjed majd, hanem bor, az Istenben való öröm és a testvérek iránti szeretet jó bora.

(Részletek XVI. Benedek pápa 2005. október 2-án mondott homíliájából.)





Bárka – világos irányvonallal az új part felé

Vágyódunk egy olyan világ után, melynek értelme van, ahol rend van és ahol nem kell félni; amelyben nem manipulálják az embert, amely felett nyitva van az ég, ahonnan Isten szeretettel és irgalommal tekint le ránk és igazgatja a sorsunkat, melyben otthon vagyunk.

Magyarországon és Európa más térségeiben a XX. század első évtizedeiben „vallási tavasz” bontakozott ki. Egyfajta katolikus miliő jött létre, mely kiterjedt a társadalom szinte valamennyi szférájára.

Ám az I. Világháborúval új korszak kezdődött. A keresztény lelkület feloldódott egy mindent elsöprő korfordulóban. A Jóisten ezzel is üzeni: ne csak a vallásos légkör és szokások miatt legyünk hívők, hanem erősítsük meg hitünket, szeretetünket, váljunk tudatos keresztényekké, akik „ellen-szélben” is képesek kitartani a jó ügy, a Szeretet, az Isten mellett.

Hogyan lehet ma megszentelni a világot? Mi a küldetésünk?

Jézus így fogalmazta meg: *Tegyetek tanítványommá minden embert!* Kentenich atya is ezt mondta: *Az az én küldetésem, hogy minél több embert elvezessek a Jóisten iránti teljes odaadásra.*

Az a történelem értelme, hogy teljessé váljon az üdvözültek száma. A világnak nem önmagában van értelme, nem önmagában kell szentté válnia. Átmeneti lakóhelyként a szentté válásunkat kell szolgálnia.

Talán azt gondolhatjuk, hogy egy katolikus környezetben könnyebb lenne szentté válni?

Igen is, meg nem is.

A szentté válás ugyanis mindig Isten tervén múlik. Ha az az Isten terve, hogy szülőként, gyermekeket nevelve váljak szentté, akkor hiába vonulok kolostorba, a szent környezet nem segít. De ha sikerül egy szép otthon kialakítani és ott bensőséges, szerető, hittel áthatott légkört létrehozni, akkor ez segít nekünk, szülőknél és gyermekeinknek is a megszentelődésben.

Kentenich atya tanítása és példája: Bárkát építünk.

A mai korforduló bűn áradatát látva Noét kell követnünk. Noé kortársai is érezték a közelgő hatalmas katasztrófát, mégis lakmározással és mulatozással töltötték az életüket. Táncolva mentek a nagy özönvíz elé. Ez a mai kor képe is, és valószínűleg még nem értük el a mélypontot. Ezért Noét követve a szentélyünkkel egy lelki bárkát építünk, egy kis zárt otthon, melyet a hit és a szeretet hat át.

„Gyámoltalanul és kiszolgáltatottan áll a korral szemben mindenki, aki nélkülözi a nagy eszményt, hogy egy belső és e köré egy külső bárkát is építsen.

Belső bárka. *Hogyan lehet a mai embert rávenni arra, hogy bensőjét bárkává alakítsa át? Mi is hordozzuk magunkban a mai kor betegségeit, belőlünk is hiányzik a büntudat. Az az ember, aki Isten előtt nem érzi magát bűnösnek, azt sem érzi, hogy rászorul a megváltásra. És ha nincs szüksége a megváltásra, akkor nincs szüksége a Megváltóra sem...*

A gyermekség zsenialitása, alázat, kicsiség – ez a belső bárka” Átéljük, hogy úszunk nyomorúságunk tengerében, melyből gyermeki bizalommal átevickélünk Isten irgalmának tengerébe.

Külső bárka. *Összefogni mindazokat, akik a közelgő végső bűn-áradat elöl be akarnak menekülni velünk együtt egy összetartó közösség bárkájába, hogy átjussanak a túlsó partra. A Schönstatt Mozgalom tulajdonképeni értelme, hogy egy ilyen jól tagolt-, az új part felé irányított bárkát képezzen.”*

A bárka építés azonban nem megy a saját erőnkéből. Rosszrahajló, sérült természetünk és a külső körülmények akadályoznak ebben. Olyan erős el-lenszélben vagyunk, amivel senki sem tud önerejéből szembeszállni. De ez nem baj, mert a Jóisten gondviselő szeretete egy Anyát és Királynőt küld a segítségünkre, aki a szentélyében már munkához is látott.

Igen, Veled! – mondjuk neki, és a kezét fogva újra és újra útnak indulunk. Vagyis újra beszélünk a házastársunkkal a hivatásunkról, feladatainkról, a Jóistennek ránk vonatkozó tervéről. Határozott lépéssel kizárjuk lelkünkéből, otthonainkból a nem odaillő dolgokat. Folyamatosan építjük, mélyítjük kapcsolatunkat a Szűzanyával, a természetfeletti világgal. Naponta felajánljuk erőfeszítéseinket, kudarcainkat és sikereinket a kegyelmi tőkébe...



A Szűzanya „rendet rakott”

Talán másodjára jártunk Óbudaváron, amikor az egyik előadás a háziszentélyről szólt. Akkor csak engem érintett meg, a férjem még nem tudott mit kezdeni vele. A következő évben újra visszatért a szentély gondolata az előadásokban, s az aratásunkon már mind a ketten úgy éreztük, hogy megszólított minket a Szűzanya, már vágytunk rá, hogy hozzánk is odaköltözzön.

Következő évben volt az óbudavári kápolna szentelése, s az erre való készülést a mi háziszentélyünkre való készülési időnek is szántam. Persze a nagy kapkodás, rohanás mellett „elúsztunk”, s április 2-ára nem lett meg a háziszentély. Ez bántott. Szégyelltem magam, hogy amit elterveztünk, nem sikerült megvalósítani.

Eljött az anyák napja. Reggel, amikor mentünk anyukámat felköszönteni, hirtelen ötlettől vezérelve azt kérdeztem a gyerekektől az autóban: *Mit szólnátok, ha ma, anyák napjára azt ajándékoznánk a Szűzanyának, hogy elkészítjük a háziszentélyt, s meghívjuk magunkhoz égi Édesanyánkat?* A vártnál is nagyobb volt az öröm.

Amikor hazatértünk a nagymama felköszöntéséből, az egész család munkához látott. Nagyon gyorsan elkészültünk (még jobban szégyelltem magam, hogy lám, milyen hamar ment a dolog).

Persze az „alkatrészek” már régen készen álltak: a mécsestartó, a fali gyertyatartók, amelyeket a gyerekek készítettek, a korsót a férjem készítette agyagból, kiégettették; megvolt a Szűzanya kép, a gyönyörű erdélyi faragott kereszt, az általunk nagyon szeretett torinói halotti lepel alapján készült Jézus arckép, ott várt egy darab pala az óbudavári szentély tetőmaradékából. Ezt mindenképpen szerettük volna idetenni, mert az életünk legnagyobb, legjobb fordulatát Schönstatt megismerése hozta, s úgy éreztük, hogy a lelki kapcsolódáson túl így valami kézzel fogható dologgal is kapcsolódunk a szentélyhez.

A Szűzanya nem sokat váratott magára, hamarosan munkába lendült. Az első, amit felajánlottam a kegyelmi tőkébe s a korsóba odatettem

Édesanyáknak, az a következő volt: velünk lakott a nagymamám, aki (mint utóbb kiderült) rettenetesen féltékeny volt a férjemre, és sajnos érezhetően munkálkodott házasságunk nyugalmanak megbontásán. A legnehezebb az volt, hogy szinte két tűz között éltem, s megpróbáltam félretenni a bántásokat, fájdalmakat. Sokat imádkoztam, és úgy éreztem, hogy megnyugodtam.

A háziszentély elkészülése után két nappal a nagymamám közölte, hogy elmegy egy idősek otthonába. Nagyon megdöbbenett a hír; a düh, az elkeseredés vett erőt rajtam. Aztán arra gondoltam, ez így még nehezebb, talán több felajánlásra van szüksége a Szűzanyának a kegyelmi tókébe, ezt újra oda kell adnom neki. Az elköltözés két héten belül lezajlott. Rettenetes nehéz volt számomra. Kudarcként éltem meg, hogy nem sikerült neki megfelelő otthon biztosítani nálunk, s ráadásul még mielőtt elment, sok csúnya dolgot mondott alaptalanul a férjemről, ami hatalmas fájdalmat okozott.

Eltelt két hónap, s újra Óbudaváron voltunk. Ott életünkben először beszélhettünk Tilmann atyával, amely önmagában is nagy élményt jelentett. A legnagyobb csoda, ahogy felnyitotta a szemünket ezen események lényegére. Az első gondolata az volt, hogy hozzánk költözött a Szűzanya, s látta, hogy itt valami veszélyezteteti szentségi házasságunkat, az Ő Szent Fiának a jelenlétét, úgyhogy rögtön rendet is rakott.

Hatalmas kő esett le a szívemről. S most már több mint egy év távlatából tényleg látszik, hogy az Ő keze volt a dologban. Nemcsak az itthoni feszültség elmúlása miatt, hanem a nagymamám miatt is, aki remekül érzi magát az idősek otthonában. Egészen kivirult, megerősödött, az itthoni már-már depresszióba hajló időszaka után újra csacsogóssá vált, szinte főszervező a többi idős ember között.

Égi Édesanyánk azóta is velünk lakik, próbálunk vele együttműködni, s tapasztaljuk is az Ő áldott jelenlétét, a mi állhatatlanságunk ellenére is.



Schönstattrá találtunk

Felnőtt-keresztségben részesültem. Folyamatosan kerestem Jézust az életemben. Az Ő segítségével találtam meg páromat, akihez a főiskola elvégzése után férjhez mentem. A férjem katolikus családból érkezett. Mindketten azt gondoltuk, hogy megteszünk mindent azért, hogy lelkiéletünk rendben legyen: minden vasárnap elmentünk szentmisére, évente háromszor gyóntunk. Keresztanyám többször hívott, hogy menjünk szombatonként Sopronba szentmisére, van ott egy jó közösség. Mi nemet mondtunk, jöttek a kifogások, hogy szombat „dolognap”, nincs idő ilyenekre.

Közben a gyermekeink óvodások lettek, és rájöttünk, hogy egyedül vagyunk. Nehéz volt elmagyaráznunk nekik, miért csinálunk némely dolgot másképp, mint a többiek, hogy nem mindig az a jó, amit a többség tesz, ezért ne verekedjenek, ne csúfoljanak másokat és nem nézhetnek meg bármit a televízióban, hogy evés előtt miért kell mindig imádkozni és, hogy miért nem hisz mindenki Istenben.

Egyszer elpanaszoltam ezt egy helybéli baráti családnak, akik meséltek egy *bizonyos* Schönstatt közösségről, akik rendszeresen összejönnek Sopronban szentmisén, meg *valami* családcsoporthoz. Persze megint elkezdtek mondani, hogy mi szombaton nem érünk rá. Ekkor kiderült, hogy már rég vasárnap van a szentmise. Nem volt több kifogás, elmentünk. Gyerekeinkkel együtt nagyon jól éreztük magunkat, elfogadtak bennünket úgy, ahogy vagyunk. Jelentkeztünk családcsoporthoz. Mivel még nem voltunk Óbudaváron, csak „nulladik” évfolyamos csoportba mehettünk. Persze az első találkozás előtt ismét kerestük a kifogást, hogy mégsem tudunk családcsoporthoz járni, mert a gyerekeket nem tudjuk itthon hagyni, de a csoportvezető – aki a keresztanyám – talált megoldást: „akkor elmegyünk mi hozzátok” – mondta. Így is lett. Aznap este nálunk gyűltünk össze.

Azóta már voltunk Óbudaváron és rendszeresen járunk családcsoporthoz. A gyerekvigyázást persze meg tudjuk oldani, és most azon az úton járunk, ahol lelkiéletünket rendbe hozhatjuk. Nem gondolom, hogy könnyebb lett az életünk, és hogy azóta nincsenek nehézségeink, de úgy érzem, könnyebben vesszük az akadályokat és ezt Schönstattnak köszönhetjük.

Sorsok az elnyomatás éveiben

(3. rész)

Jóságos férjem, bajtársam emlékére



történetünket ott fejeztük be, hogy 1961-ben Gyöngyösre költöztünk, férjem a Heves megyei építőipari vállalathoz került (nem mérnöki beosztásban ugyan), de két szép napfényes szobát kaptunk fürdőszobával, angol WC-vel. Azt hittük, vége a lidércnek.

De nem, édesanyám 1962 januárjában meghalt, és ismét Héber Ernő bűvkörébe keveredtünk. A vállalatot G. igazgató elvtárs (szakmája: kőműves) igazgatta, illetve tette tönkre. Bűnbakot keresett. Kéznél volt többek között férjem is. Feltűnt nekem, hogy férjem későbben jár haza, nyugtalan, sápadt, szótlán. Rákérdeztem, mi baj van. Nagy titokban súgta, naponta hurcolják a rendőrségre, egész napos agyimosásokra, gyötrésekre, kihallgatásokra. Három gyermekére hivatkozva lobogtatják az elfogatóparancsot szabotázs, klerikális magatartás, beszerzés ürügyén – de erről soha, sehol, senkinek ne szóljak. Halálosan aggódtam férjemért: Uram irgalmazz! – És irgalmazott.

1964 januárjában látogatott meg régi jó barátunk, a Gondviselés újabb csodája, Barna Mihály. Nagy suttogva mondtam el neki, milyen nagy bajban vagyunk. Barna Mihály, ez a remek barát pár héten belül a VEGYTERV-től küldött kikérőt Sarlós elvtárs aláírásával.

Azonban G. igazgató elvtárs újabb feljelentéssel akarta sakkban tartani férjemet. Kemény volt, a Párbizottság, a minisztérium is foglalkozott ügyével, de nem engedték el. Sok harc után a Megyei Egyeztető Bizottsághoz fordult férjem. Három gyermekemmel ott voltam a tárgyaláson Egerben. Áldja meg az Isten azt a bírót, aki átlátott Héber Ernő machinációin, átlátott az omladozó G. elvtárs praktikáin és döntött: férjemet haladéktalanul áthelyezéssel el kell engedni. Hála Neked Uram!

Azonban férjem munkakönyvét ezek után sem akarták kiadni, az utolsó napon még fegyelmet sóztak rá. Ez 1964. április 26-án volt. Végre estefelé hazajött szegény agyongyötörve, még aznap este felült a budapesti

autóbuszra, és elhagyta szenvedéseinek színterét, lábáról is lerázva a port. A vállalat 20 oldalas „véleményt” küldött a VEGYTERV-nek. Sarlós elvtárs nevetve mondta: Barátom, minden rosszat elmondtak rólad, miféle társaságba keveredtél!

Férjem végre Pesten volt, de mi még Gyöngyösön. Hirdettük a lakáscserét, de a vállalat nem engedélyezte „szolgálati lakásra” hivatkozva, holott időközben megszűnt szolgálati lakás jellege. No persze az isteni Gondviselés tarsolyában ismét ott volt a megfelelő segítéség.

Iskolás gyermekeimet reggelenként elkísértem, majd a kisébbl vásárolni mentem, úgy hogy a Szent Bertalan templom egyik oldalajtáján bementem, a másik oldalajtáján kijöttem, majd vissza, minden reggel ugyanabban az időben. Minden reggel ugyanebben az időben találkoztam egy biciklis emberrel. Biztos voltam benne, hogy rám állították, ez abban az időben szokás volt. A lakás-csereengedély megszerzéséhez bírósági döntésre van szükség. Elmentem a bíróságra. Kit látok ott? A biciklis emberemet. Pont az információs tábla előtt, ahol én álltam. – Nem, nem lehetek ilyen peches –, gondoltam magamban. Leszólít. Kérdi, mi járatban vagyok. Nyújtom felé a papírhegyemet. Átnézi. A világ legtermészetesebb hangján azt mondja: hát

persze, maguknak van igazuk. Ír, pecsétel, iktat: cserélhető. Hát halljátok meg Isten dicsőségét! Ő volt az ügyintéző! Csoda csoda hátán!

A jó Barna Mihály segített a budapesti lakáscserét lebonyolítani. A jó Falvay Géza alezredes kiskatonákat adott, akik őriztek minket G. elvtárs pribékjeitől, jó Ilze barát-

nőm átadta gödi nyaralóját gyermekeimnek. Aztán fiunkkal, aki addigra már 10 éves, segítőkész, ügyes fiú lett, lebonyolítottuk a költözködést. Barna Mihály várt Budapesten a Budafoki u. 10/c kapujában és ezzel vége is a mesémnek. 1964. augusztus 12-ét írtunk.

El akartak seperni minket. Édesapámat börtönbe zárták, 63 évesen ott pusztult el. Tömegsírban nyugszik a 301. parcellában. Hős édesanyám 62 évesen halt meg. Mi ketten férjemmel, Istenbe és egymásba kapaszkodva, megerősödve, megszorodva tértünk vissza erről a kalandos vidéki turnéről, hiszen már tudtam, hogy negyedik gyermekemet a szívem alatt

” Férjem nagy titokban súgta, hogy naponta hurcolják a rendőrségre, egész napos agymosásokra, gyötrésekre, kihallgatásokra.

hordom. 35 éves voltam akkor, férjem 40. Újból visszhangzott bennem a 14 évvel ezelőtti esküvői útravaló: „Rád most már csak jó jöhet.”

Férjemet 1974-ig nem engedték külföldre, csak a Mátrafüredről ismert nagyszerű Dombai Marcsi főnöknő erélyes intézkedésére kapta meg első hivatalos útját Dániába.

Sok jó baráttal, segítőkész emberrel gazdagodtunk, és köthettünk életre szóló barátságot, sokaknak adtuk meg lehetetlen helyzetünkben azt a kegyelmet, hogy segíthettek rajtunk. Az Isteni Gondviselés tenyerében tartott minket, méghozzá összezárt kézzel, hogy ki ne pottyanjunk, ki nem mászszunk belőle. Persze mi a gödörből nem mindig láttunk az orrunknál tovább. Remek papokkal találkozhattunk, fábaszorult féreg állapotunkból ők lendítettek ki egy életre, egy örök életre.

Hálával tartozunk Mátrafüred legendás plébánosának, Máté Pálnak, a Mátrában diákokkal táborozó ferences atyáknak, Kamarás Mihálynak, Benei Györgynek, Páldeák Szabolcsnak, Kákonyi Asztrik atyának és még sokan másoknak, akik megtöltötték lelkünket erővel, kegyelemmel. Férjemben a rendőrségi vegzatúra alatt Takács Nándor karmelita atya tartotta a lelket, aki akkor kántorként működött Gyöngyösön, majd ő lett Székesfehérvár püspöke. Hála legyen a remek Krigovszky Jóskaért, kiváló kőművesmesterért, aki munkát, kenyeret adott férjemnek. Hálát adok Erziért, a mátrafüredi SZOT üdülő gondnokáért, aki megengedte, hogy gyermekeimet az üdülőben fürdethessem, onnan hozhattunk esténként ceglédi kannában a melegvizet. Hálát adok Dénesért, az üdülő szakácsáért, aki a maradék ételt nem a moslékba, hanem nekem adta. Hálát adok a jókedvéért, a fiatalságért, jóságos férjem állhatatos szerelméért, hűségéért, kitartásáért. Az erdőért, ahonnan hat éven keresztül hozhattam a rőzsét, a tüzelőt. Hálát a jó Rozóka néniért, aki tejet, gyümölcsöt, vihar ellen menedéket adott. Hála a jó Porges doktoréért, akik mindig szellemi, lelki és erkölcsi bázist jelentettek számunkra is. És végül itt ismertük meg a három éves Esztert és itt sóhajtottam: Uram, mit gondolsz, nem lenne jó kis fiannak feleségnek? – De igen, Ő lett a menyem.

*„Hála legyen, hogy emberek lehettünk akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni.*

*Hála legyen, hogy megtarthattuk a hitet, a derűt, s tán nem kell
a városba mennünk lámpásunkba olajért, hála legyen.” /Sík Sándor/*

Nem az a célunk, hogy belelkesítsünk

Mozgalmunk vezetőinek kérésére közöljük az Adja tovább a mikrofont! c. rádióműsorban elhangzott riportot, melyet Mezei Károly készített.

Vendégem a mai adásban Sallainé Karikó Éva, aki a Górány házaspártól kapta a mikrofont, és a Schönstatt Családmozgalom Oázis című lapjának a főszerkesztője. Matematika-angol szakos tanár, dolgozott az Akadémiai Kiadónál, most újságíró kolléga, közben feleség és négy gyermek édesanyja is. Beszéljünk előbb az Akadémiai Kiadóról! Nagyon érdekes munkát végzett: a Világirodalmi Lexikon szerkesztésében vett részt.

Több évig készült egy-egy kötet, én a vége felé, az S betűtől kapcsolódtam be. Kevésbé ismert írókról kellett minden anyagot felkutatni, ami magyarul megjelent tőlük, ill. róluk és leírni a munkásságukat.

Akkor minden szócikk végén ott van a neve, meg lehet nézni, melyiket készítette.

Igen.

Ön 1991-ben, amikor házasságot kötött Sallai doktorral, azt kérte, hogy az esküvői szertartás szövegéből hagyják ki Szűz Máriát. Két évvel később már családostul benne vannak a Schönstatt Családmozgalomban, amelynek fő alakja pont a Szűzanya. Mi történt ezalatt a két év alatt, hogy így megváltozott a világnézete Vele kapcsolatban?

Lehet, hogy két évnél messzebbre kell menni, hogy ezt megmagyarázzam.

Nem vallásos családban nőttem fel, meg sem voltam keresztelve, és Istenről nem sokat hallottam gyerekkoromban. Ahogy kamaszodtam, kerestem a választ az élet nagy kérdéseire: mi lesz velünk, ha meghalunk, mi értelme van az életünknek, hogyha a végén a föld alá tesznek minket, ott szétrágnak a kukacok, és nem marad belőlünk más, csak emlék. A dédunokáinknak már annyi sem. Ez fáj. Gondoltam, nem lehet, hogy az ember csak ezért éljen. Kerestem azok társaságát, akik hívők, és reméltem, hogy választ adnak ezekre a kérdésekre. Olvastam vallásos könyveket. Józan paraszti ésszel – mint matematikával szívesen foglalkozó ember – elképzel-

tem, hogy van egy pakli 32 lapos kártya, és ha azt véletlenszerűen rakosgatjuk, mekkora annak az esélye, hogy ebből a pakliból pont úgy jön ki a sorozat, hogy sorrendben követik egymást a lapok. A világban – amely egy kártyacsomagnál sokkal bonyolultabb – rend van. Nincs esélye annak, hogy ez a rend véletlenszerűen alakuljon ki. Tehát van valami, valaki, aki a világot teremtette, aki irányítja.

Miért pont katolikus lettem? Sok templomba betértem, néhány protestáns felekezetbe is el-eljártam. Megint elgondolkoztam: Isten hogyan várhatja el azt, hogy a sok egyházból ki tudjuk választani az igazit... Egyik sem áll tökéletes emberekből, mindenhol szerezhetünk jó és kellemetlen tapasztalatokat. Odajutottam, hogy az a vallás az igazi, amit Jézus alapított, arra mondta, hogy „a pokol kapui sem vesznek erőt rajta”. Ezért lettem katolikus.

Mások ködös és homályos mondatokban fogalmazzák meg első Istenélményüket, Maga pedig azt írta: „1991. áprilisában rátaláltam a Jóistenre”.

Egy házibuli után – ami vidéken volt, mindenki ott aludt – reggel a házigazdák bejelentették, hogy szentmisére mennek, és aki gondolja, velük tarthat. Én is elmentem és leendő férjem, Tamás is, akivel ott ismerkedtem meg.

Ez a szentmise látszólag nem volt különleges. Én viszont soha nem tapasztalt istenélményt éltem át és erős belső meggyőződést éreztem, hogy mielőbb meg akarok keresztelkedni.

Nem tudtam, kihez forduljak, hogyan kell keresztelésre jelentkezni. Még azt sem tudtam pontosan, melyik templom katolikus Budapesten. Gondoltam, a gyóntatószékben biztos van pap. Úgy látszik, szükség volt még arra, hogy ismét megerősítsem elhatározásomat, mert a gyóntató atya nagyot halott, és alig tudta kivenni, mit szeretnék.

Végül egy csoporttársam Futó Károly atyához irányított, aki a Tömő utcában volt plébános. Majd minden nap órákat beszélgetett velem. Feltettem neki számtalan kérdésemet. Kiigazította azt a hamis isten-képet, ami akkor bennem élt. Hálás vagyok, hogy akkor kapott el grabancomnál fogva a Jóisten, amikor kezdett kicsúszni a lábam alól a talaj.

Hogy visszakanyarodjunk oda, hogy Máriát miért volt nekem nehéz elfogadni: említettem, hogy korábban protestáns közösségekben jártam, ahol mondták, hogy a katolikusok a Szűzanyához éppúgy imádkoznak, mint Is-

tenhez. De minek forduljunk a titkárnőhöz, amikor a főnökhöz is fordulhatunk?!

Zavart engem, hogy nagyon sok katolikus templomban az oltáron a Szűzanya van a kis Jézussal a karjában. Miért nem a felnőtt Jézust teszik az oltárra, hát ő az, aki megváltotta a világot?! Forduljunk Jézushoz meg az Istenhez, kérjük a Szentlélek segítségét, a Szűzanya meg szépen vonuljon a háttérbe! – gondoltam akkor.

Ehhez képest két év múlva már, ahogy említettük, nyakig benne vannak a Schönstatt Családmozgalomban.

1991. áprilisban volt az isten-élmény. Június elsején volt a keresztelőm, de nem volt katolikus ismerősöm, aki a keresztszülőséget vállalni tudta volna, egyedül Tamás, akit alig két hónapja ismertem. Viszont ő éppen akkor távol volt a Jóistentől. Nagyon szép volt, hogy ő, aki hitben nevelkedett és én, a frissen megtért, vezetgettük egymást a Jóisten felé. Hogy keresztapám lehessen, újra gyónt, áldozott. Sokat imádkoztunk egymásért, a kapcsolatunkért. Fél év múlva, novemberben összeházasodtunk.

Rákövetkező szeptemberben megszületett első gyermekünk, akinek a születése vitt engem közel a Szűzanyához. Több mint egy napot vajúdtam nagyon keményen és akkor nehéz volt Istenhez imádkozni, akit férfinak képzelünk el. Ez volt az első alkalom, amikor Máriához, a nőhöz fordultam, mert Ő átélte azt, amit én akkor éreztem. Ettől kezdve egyre jobban megszerettem Őt.

1993-ban vettünk részt először Óbudaváron családnapokon. Az ragadott meg nagyon Schönstattban, hogy nem csupán elméletekről beszél, hanem a gyakorlatról, a kibékülésről, a megbocsátásról, a nehézségekről, azoknak az értelméről, a gyerekeknévelésről, a házastársi beszélgetésről.

Viszont ez önmagában kevés, mert nagyon sokszor csődöt mondunk, nagyon sokszor a legjobb szándékaink ellenére sem úgy sikerülnek a dolgok, ahogy azt mi szeretnénk.

Ézért a Szűzanyát meghívjuk az otthonunkba, háziszentélyt létesítünk, és kérjük, hogy segítsen nekünk. Éreztük, jót tesz a házasságunknak, a közösség megerősít minket. Fontos volt még, hogy soha nem erőltettek semmit.

Hét éve Ön szerkeszti a családmozgalom lapját, az Oázis című újságot. Hogyan lesz egy matek-angol szakos tanárból újságíró?

1998-ban jelezte a régi főszerkesztő, hogy munka mellett nem tudja tovább végezni ezt a feladatot. Gondoltam, talán megpróbálhatnám, hiszen van egy kis tapasztalatom, a kiadónak is írtam és sokat fordítottam. Néhány hónapig töprengtünk, imádkoztunk, majd óvatosan említettem az ötletet a Gódány házaspárnak. Azzal fogadtak, hogy Tilmann atya korábban megmondta, amikor az Oázis szóba került, hogy én fogom majd szerkeszteni. Ez a „jóslat” erőt adott, hogy nem istenkísértés megpróbálni. Később elvégeztem egy újságíróiskolát, MAKUSZ-tag vagyok.

Miközben újságíróskodott, melleleg kitanulta az építésvezetést. Ez azt jelenti, hogy gyakorlatilag maga vezette a saját házuk felépítését. Ez rekordidő alatt történt. 9 hónap alatt föl lehet építeni egy házat?

Ez is egy olyan labda volt, amit a Jóisten feldobott és mi leütöttük. Eszembe nem jutott, hogy én nőként el tudnék vezetni egy építkezést. Úgy gondoltuk, hogy megbízunk egy kivitelező céget. A cég csődbe ment, a munkásokat nem fizették ki, szét akarták verni a falakat. 1,1 millió forint hiányunk volt.

Úgy éreztem, muszáj nekem kézbe vennem, mert férjem a sok ügyelet, rendelés és tudományos munka mellett nem tudná, viszont ha nem mi szerezzük be az anyagot, nem vagyunk jelen, az a minőségen és bekerülési áron is meglátszik majd. Jártam az irodaházakat, amelyek a környékünkön épültek, kerestem zsaluzókat, az anyagokat én szereztem be és fuvaroztam öreg autónk tetőcsomagtartóján. Hozzáteszem – hogy a történet teljes legyen –, pontosan 1,1 millió forint váratlan bevételünk lett az építkezés közepén, mert a csőd miatt panellakásunk eladása fél évet csúszott, és pontosan az elbukott összeggel ment fel az ára.

Mennyiben más orvosfeleségnek lenni, mint nem orvosfeleségnek?

Minden feleség hordozza a férje hivatását is, és szerepe van abban, ha a férje jól teljesít a munkahelyén. Az orvos nagyon sok nyomorúsággal találkozik, betegségekkel és lelki nyomorúsággal is. Ez nagy lelki teher, és nagyon jó, ha a feleség támogatja ennek a hordozásában, ha meg tudja osztani azokat az élményeket, amelyek a kórházban érik, tudja kérni a segítséget pl. ima formájában. Emellett férjem tudományos munkáihoz szívesen készítettem szemléltető eszközöket, számításokat, diagramokat, cikk- és könyvfordításokat. Nekem nagy öröm volt, hogy ezalatt ő foglalkozott a gyerekekkel, és én szellemi munkát végezhettem.

Az orvos családja sokat nélkülözi az apát az éjszakai és hétvégi ügyeletek miatt, akár karácsonykor, húsvétkor is. Segít, ha mesél, mi van „benn” vagy meglátogatom a kórházban, így kevésbé érzem, hogy elrabolják tőlünk a betegek.

Elmondtuk, hogy Önnek négy gyermeke van, háztartás, család, orvosfelelőség, lapszerkesztő. Hát emellett nyilvánvalóan sok szabadideje nincs, de ha mégis, akkor úgynevezett beszélő tárgyakat készít. Mik ezek?

Tárgyak, amiket a gyerekek és én készítettünk, amik arról beszélnek, hogy összetartozunk, hogy szeretjük egymást, hogy fontos nekünk a másik.

Ezek a tárgyak kicsodák? Pl. minden gyereknek hímeztem egy képet, amire az van írva: Isten hozott. Rajta van, mikor születtem, hány kilóval, hány centik voltak akkor. A fürdőszobákba bordűr és díszcsempéket, az ajtókra üveget festettem, mozaikot készítettem, sokat a gyerekekkel együtt.

Ezek a tárgyak nem csak nekünk beszélnek, hanem azoknak is, akik hozzánk betérnek. Például a gyerekek készítettek egy keresztutat a lépcső mellé, ami fölvisz az emeletre. A 14 stációt megrajzolták, és nagybőjtben ott is járunk keresztutat. Ha jön hozzánk valaki, jó alapot ad arra, hogy beszéljünk. Látják, nekünk mi a fontos, mi miben hiszünk, anélkül, hogy ez tolakodó lenne. Nem katolikus iskolába írtattuk be a gyermekeinket alsó tagozatba, mert így olyan családokkal tudunk kapcsolatba kerülni, olyan gyerekekkel, akik nem ismerik a Jóistent. Nem fordulunk oda egy szülőhöz sem, hogy térítsük őket, viszont meghívjuk őket az otthonunkba.

Nem gondolja, hogy a katolikusoknak is erőteljesebben fel kellene lépni, hogy megnyerjenek másokat?

Soha nem volt jó hatással rám, ha valamit erőltettek, akkor mindig visszahúzódtam, ezért én a rábeszélésre nem vagyok alkalmas. Másrészt manapság nagyon könnyű az embereket belelkesíteni akár egy evangelizáción, egy termékbemutatón vagy egy transzcendentális meditáción. Ha már nem elég érdekes, mennek tovább egyik helyről a másikra.

Lelekésíthetünk, hogy higgy Istenben és csodálatos lesz az életed, diadalmenet a mennyországig. Közben tapasztaljuk, hogy a hívő ember élete nem lesz könnyebb, viszont a szenvedés értelmessé válik.

Tehát szerintem nem az a célunk, hogy belelkesítsünk embereket, hanem az, hogy eléjük éljünk egy olyan életet, ami törekszik arra, hogy hiteles legyen, hogy beszéljen a Jóistenről, arról, hogy jó hívő embernek lenni.

Nagyon lassú folyamat, ami így elindulhat a másik emberben, de hiszem, hogy ez az út sokkal biztosabb.

Ez nem a feladat „lerázása”. Az emberek nagyon várják, hogy azt az úrt, ami bennük van, valami betöltse. Viszont ha csupán kampányszerűen foglalkozunk velük, egyébként lenézzük, lesajnáljuk őket, kerüljük a kapcsolatot velük, ha hallják, hogy folyton panaszkodunk, elégedetlenkedünk, nem tudjuk megnyerni őket. Nagy a felelősségünk, mert mi, keresztények vagyunk a „biblia”, amit a nem hívők olvasnak.

*Közösségünk*ből a mikrofont Hodován Péter kertészmérnök kapta meg, akiről elmondhatjuk, lehet valaki próféta a saját hazájában. Feleségével sokat dolgoznak falujuk szépítéséért és otthonukban népművelő munkát folytatnak. A velük készült riportot következő számban olvashatjátok.

A műsor elhangzott a Katolikus Rádióban 2006. február 18-án és 20-án.





„Bak-elit” oldal

Jótett – egy kattintással?!

Gyakran kapunk – mi is, Ti is – ismeretlenektől vagy jó szándékú, gyanútlan ismerősöktől körleveleket: *Nyertél egy álomutat!* vagy *Gratulálunk, Öné lett a csodaketyere!* – és persze az elmaradhatatlan *Küldd el minden ismerősödnek!*, mert a szegény álom-

(f)osztogatók csak így jutnak reklámfelülethez.

Vagy *A rizi-bizi című levél vírust tartalmaz, mentsd meg a világot, de legalábbis minden ismerősödet tőle, mert ha nem, akkor a géped füstfelhőket ereget és nagymamád bokáját töri a bevásárlóközpontban!!!*

Vagy: *Ha nem küldöd tovább ezt az emailt, menthetetlenül szerencsétlen leszel, megbuksz a vizsgán; ha nem vizsgázol, éjjel felsír a gyereked; ha gyereked nincs, torkodon akad a hamburger.*

Nagyon hatásos érzelmi húrokat pengetni: *Szerencsétlen Coca-Colában fuldokló gyerekek megmentéséért, akiknek minden elküldött levélért egy mentőövet adnak. Vagy Tegnap tértem meg, hogy új életet kezdhessek Jézusban, pénzre van szükségem.*

Idegeinket borzolja a különféle Városi Legendával (Urban Legend), melyek elolvasása után rettegeve leshetjük, milyen tünetek jelentkeznek diétázó feleségünkön, mert aspartam tartalmú bogyóval édesíti kávéját. Családunknak rendelhetjük a koporsót, mert mikrohullámú edényben merészeltünk elkészíteni néhány ételt. „Halálbiztos” forrásból értesülhetünk, hogy a bevásárlóközpontokból (több változatban is megkaptuk) lopják a gyerekeket, hajukat leborotválják, hogy szervkereskedelemben használják őket. Büszkék lehetünk, milyen tájékozottak lettünk, mert megtudtuk, hogy kis hazánkban óriási gáz-atom-olaj tárolót építenek, mely arra hivatott, hogy megoldja Európa energiaéhségét és melyben lerántják a fátylat egy Gyurcsány-Orbán paktumról is... A hoax-nak is nevezett áltényfeltáró cikkek, összeesküvés-elméletek, szívfacsaró történetek „titka” az, hogy van vagy lehet némi valóság alapjuk.

Közéleti tenniakarásunkat is igyekeznek kihasználni: pl. aláírásgyűjtési felhívásokkal szeretnének adatainkhoz hozzáférni, holott tudjuk, hogy ez csak akkor lehet érvényes, ha hiteles aláírásunkkal, lacímünkkel igazoljuk személyazonosságunkat.

Nem sorolom tovább a példákat és elnézést az ironikus hangvételért, de sok bosszúságot okoztak már nekünk is ezek az „ártatlan” levélkék. Miért?

Mert ezek nagy része spammerek számára gyűjt címekeket, hogy elárassza gépünket kéretlen szemetekkel, vírusokkal, férgekkel, spywarekkel. Miniket, levélküldőket használnak fel, hogy önként, és ráadásul abban a tudatban sokszorosítsuk ezeket, hogy meg vagyunk győződve arról, jót teszünk. Ha nem a számítógépünket fertőzik meg, megfertőznek minket, félelmeket gerjesztenek bennünk, időnket, energiánkat rabolják.

Mit tehetünk? Alaposan gondoljuk végig, hogy a levelet megnyitjuk-e (a csatolások tartalmazzák a vírusokat) és tovább küldjük-e. Megvizsgáljuk: ki a küldő, megbízható-e, logikusan épül-e fel a tartalom. Például: ki, hol számolja az elküldött leveleket? Miért van erre szüksége? A segítőkész jóakaró – ha valóban jót akar – miért pont ezt a módját választotta a segítségnek és miért nem maga adja oda a pénzt? Van több hoax-info (pl. index.hu/tech/hoax), ahol utána járnak a városi legendák igazságtartalmának, forrásának. Itt is körbenézhetünk, mielőtt ismerőseink idegeit tépáznánk – természetesen jó szándékból.

Ha nem dobjuk a „kukába”, mert értékesnek tartjuk, megnézzük, van-e eredeti feladója és „élő” címről küldték-e (hiteles ember ügyel erre). Ha úgy döntünk, mégis tudatnunk kell a többiekkel a hírt, mert tényleg fontos lehet, másoljuk a szöveget új levélbe, a *Címzett (To)*-hoz a saját címünket írjuk (mert címzett nélkül nem küldhető levél), azok címét, akiknek el akarjuk juttatni a levelet, a *Titkos másolatot kap (Bcc)*-hoz írjuk be. Így elveszítjük ugyan az egy kattintással elért jótett illúzióját, viszont így válhatunk barátaink és családunk e-mail címeinek, számítógépének és lelkinyugalmanak őrzőivé. Ez a jótett biztosan nem illúzió.



A természetfeletti a természetesre épít

Kentenich atyáról hallottuk, hogy miután figyelmesen meghallgatta egy gyónója visszatérő vétkeit, megkérdezte tőle: *Rendben van az Ön emésztése?* A válasz arról tanúskodott, hogy nincs. Azt ajánlotta, hogy fordítson nagyobb gondot az étkezésre, az egészségére, utána a lelkiéletben meglévő problémái is könnyebben megoldódnak majd. Kíváncsiak vagyunk, vajon mit gyónhatott az, akinek Kentenich atya ezt a tanácsot adta. Nem tudjuk, de lehet elképzelésünk, tapasztalatunk arról, hogy a tartósan visszatérő egészségi problémáink hogyan hatnak kedélyünkre és teljesítményünkre. Vannak tünetek, amelyeket mi is csökkenthetünk, esetleg meg is szüntethetünk azzal, hogy gondot fordítunk étkezésünkre és a testmozgásra.

A betegségek nagy része megelőzhető lenne megfelelő egészséges táplálkozással, alacsony energia- és magas rosttartalmú ételek fogyasztásával. A teljeskiőrlésű lisztből készült ételekben lévő rostok, a bőséges folyadékbevitel és a mozgás segítik a béltartalom áthaladását, az emésztés folyamatát.

Egy pécsi család süti a következő kenyeret, amit elsősorban emésztési problémákra javasolnak. Segít a puffadás és a székrekedés leküzdésében, ami az élesztős fehér kenyér fogyasztásánál elég gyakori. Aki az élesztő gombákra érzékeny, annak ez a kenyér jó megoldás. Hűtőben tárolva egy hétig is eláll, káros adalékanyagoktól mentes.

Rostdús biokenyér élesztő nélkül

Végy egy három deciliteres csészét, merítsd háromszor tele a teljeskiőrlésű búzalisztből, egyszer a teljeskiőrlésű rozslisztből, kétszer a tönköly fehér-lisztből. Szórjál magokat is a tálba (szezám, napraforgó, len stb)! Tégy bele egy kis pohár (175 g) natúr élőflórás joghurtot, 4 evőkanál étolajat, 2 mokkáskanál sót, 3 kiskanál szóda-bikarbónát. Langyos vízzel (kb. 3 dl) jól gyúrd össze! Vajazott tepsiben kenyér formát alakíts belőle. Vízzel kend be, késsel vágd be, maggal hintsd le! Forró sütőben 35-40 percig közepes hőfokon süsd meg.

Ha megsütötted, meg is eheted.

Jobb létedre, egészségedre!



Adok-Kapok-Napok



Közeleg a karácsony, Jézus születésének, a szeretetnek az ünnepe. Kinek mi, lehet választani ízlésünk szerint. Bárhogy is nevezzük, nagyon megváltozott ez az ünnep a kezdetek óta:

Az istállóban született gyermeket napjainkban pazar, csillogó-villogó kirakatok üdvözlik.

Az Esthajnalcsillagot túlragyogják a villódzó utcai neonfények.

Az angyalok karán szívét melengető, dicsőítő dala helyett kísértő hang kigyózik a levegőben: Fogyasssz!

A pásztorok és a háromkirályok helyett, akik útra keltek, hogy köszöntsék a Gyermeket és ajándékkal hódoljanak előtte, az emberek útra kelnek manapság is, hogy hódoljanak és ajándékozzanak. Hosszú, vége láthatatlan sorokban zarándokolnak a bevásárló szentélyekbe, hogy feltöltsék – no nem a lelküket, hanem – a bevásárlókosaraikat. Itt hódolnak „istenük” előtt, amely számtalan alakban megtalálható, többek közt házi-mozi, orrszór-vágógép, jakuzzi képében rejtőzik.

...

Titkos forrásokból megtudtam valamit: a kis Jézus még meg sem született, de az emberek már a keresztlőre készülnek. A karácsonyt akarják átkeresztelni. Új neve így hangzik majd: Adok-Kapok-Napok.





Főzőcske

Ajándék a konyhából

Rovatunkban karácsonyi ajándékba adható finomságok receptjeit találhatjátok:

Birsalmasajt

Kereskedelembe alig kapható. Biztosan nem fog porosodni a megajándékozott polcán.

Hozzávalók: 1 kg birsalmához 1 citrom leve, fél kg cukor, (dió).

A megmosott, negyedekbe vágott almát (jó hír: hámozatlanul!) kuktába tesszük és kevés vízzel puhára főzzük. Átpasszírozzuk. Hozzáadjuk a cukrot, és addig főzzük, míg a hideg tányérra cseppentett pép nem folyik szét (ez forrás után kb. 20-30 perc). Hozzáadhatjuk a diót.

Vízzel (nem olajjal, mert könnyen bűdösödik) kiöblített formákba öntjük. Szinte bármilyen szép formába tölthetjük: gyümölcstorta-, püspökkenyér-, egyéb sütőformába, desszertes tányérba, ad absurdum: kicsutakolt homokozóformába is. Akár tepsibe is önthetjük kb. 1 centi vastagságban, és száradás után mézeskalács formákkal kiszaggatjuk, a potyadékot pl. püspökkenyérbe aprítjuk. Vigyázat, a bádog elszíneződhet, fóliával ki kell bélelni! 4-5 napi száradás után (attól függ, mekkora a forma) kiborítjuk. Mikor eszünkbe jut, megforgatjuk. Kb. 2-4 hét alatt szárad ki. Celofán, kis masni, jó kívánság, esetleg recept és kész is az ajándék.

Narancslekvár

Hozzávalók: 1 kg narancs, fél kg alma, 3 citrom, 3 ek. rum, 50 dkg cukor (vagy 1 zacskó zselírozó cukor).

Ha van robotgépünk, a hámozott, feldarabolt, magozott gyümölcsöt nyersen pépesítjük. Ha nincs, előbb – 2 dl víz hozzáadásával – kuktában puhára főzzük, majd turmixoljuk. Hozzáadjuk a rumot, a citromlevet, a cukrot (a zselírozó cukortól nem kell félni, természetes almapektint tartalmaz, forrás után a főzési időt 3 percre csökkenti, ezáltal magasabb a vitamintartalma a lekvárnak). Ha kristálycukorral készül, lekvár sűrűségűre főzzük. Forrón

üvegekbe töltjük. Ha angolosan, keserényesen szeretjük, aprított narancshéjat főzzünk bele, minél többet, annál pikánsabb. A lezárt üvegeket néhány percre fejtetőre állítjuk, hogy a légbuborékok sterilizálódjanak. Majd pokróc alatt pihentetjük az üvegeket.



Téli gyümölcstea karamellás teakeverővel:

Hozzávalók a teához: fél-fél kg alma és narancs, kb. 20 citromfűlevél, 2-3 rúd vanília, 2 tk. fahéj, 1 kk. őrölt szegfűszeg.

A héjastul vékonyra szeletelt almát, narancsot, citromfűvet megszáritjuk (pl. a radiátoron), a vaníliarúddal együtt apróra vágjuk, hozzáadjuk a fahéjat és az őrölt szegfűszeget. Összekeverjük és celofán batyuba kötjük.

Hozzávalók a karamellás keverőhöz: 10 dkg méz, 50 dkg cukor.

Serpenyőben nagy lángon karamell színűre pirítjuk. Gumi jégkockatartóba öntjük (az IKEÁ-ban – számos mintában – kapható nem olvad meg). Néhány perc múlva – mikor már szilárdul, de még nem kemény – hurkapálcát szúrunk a közepébe. Még néhány perc és kinyomhatjuk a formából. A teát kavargatjuk a finomsággal, míg a tea íhatóra hűl, és a karamella beleolvad a teába.

Tapasztalatból tudjuk, hogy a gyerekek közben nyúzzák a szülőket, hogy nyalókaként elszopogathassák a keverőnket. Hogy ezt megelőzzük, nekik is készíthetünk hasonló módon csemegét (ezt is lehet keverőként használni angolosan fogyasztott fekete teához):

Hozzávalók a nyalókához: 2,5 dl főzőtejszín, 25 dkg cukor, 10 dkg méz.

A forró (fontos!) tejszínbe öntjük a nagy lángon pirított mézes karamellt. Főzzük, míg besűrűsödik – pár perc. Tehetünk bele diót, mandulát stb. Majd azt tesszük, amit előzőleg.

Egyenként celofánba csomagoljuk, a teásbattyu köré egy papírtányérra helyezük és úgy ajándékozunk.

Szép a saját kezűleg készített ajándék, de ennél is szebb egy mosolygós feleség és a „görcsmentes” ünnepi készülődés!





Nincs boruk!

Nehézségeinket, áldozatainkat, kérő imádságunkat a Szűzanya elé visszük, hogy hallgasson meg minket a Jóisten:

- ❖ központunk építéséért
- ❖ mozgalmunk egységéért, növekedéséért
- ❖ nehézségekkel küzdő családjainkért
- ❖ kicsi és nagy gyermekeinkért
- ❖ az előadó házaspárokért
- ❖ házaspárok közötti egyetértésért, megújuló szeretetért
- ❖ lelki megújulásunkért
- ❖ hazánkért és minden magyarért
- ❖ a Csányi családért (kérjük ne feledkezzetek meg róluk!)
- ❖ Antal Editke gyógyulásáért (aki újra kemoterápiát kap)
- ❖ békéért az egész világon, s a gonosz hatalma visszaszoruljon.

Már van boruk!

Köszönjük Isten gondviselésének és a Szűzanyának:

- ❖ 10 éves Családakadémiánkat
- ❖ a nyáron kapott kegyelmeket
- ❖ a meghallgatott imádságokat
- ❖ a mindennap tettenérhető gondviselést
- ❖ az épülő központot.

Anya az égi gyermekkel, szállj alá országunkba, hogy a Te nyomodba járva tartós, jó békére találjon.

Anya s gyermek szeretetében hazánk meggyógyulhasson.

(Kentenich atya)

Gólyahír



Örömmel tudatjuk, hogy október 3-án hajnali 3 órakor megszületett harmadik lányunk, Cecília.

Guld István és Noémi (Szekszárd)

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családra.



*Minden ösvény feléd intsen,
a szél csak háton legyintsen,
a nap arcon melegítsen,
friss eső földedre essen,
és életed minden napján
tenyerén horádjon az Isten!*

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszárj)

Bori meséli egy barátnőjének a családnapokról:

– Anyáék sokat beszélgetnek a felnőttekkel az életükről, családjukról, fontos dolgokról. Szerintem ezt mi is meg tudnánk csinálni.



Első napon elsős kisfiunk az iskola után kicsit pityeregni kezdett. Mellélültem, s az okát tudakoltam. Elmondta: – *Az iskola nagyon jó, csak a szünetek olyan kicsik!*



Kőszegen voltunk kirándulni és Jurisics Miklós mellszobrát néztük, mire megszólal 5 éves fiunk:

– *Szegény Jurisics, ilyen fiatalon így halt meg.*

Mire feleségem: – *Én nem is tudom, milyen idősen és azt sem hogy halt meg.*

Fiunk: – *De anya láthatod: levágták a két kezét és így nyissz kettévágták.*



Gyermekünk egy betű különbséggel így mondta fel a hittan leckét: – *A bűnbocsánat szentsége az a szentség, amelyben a gyóntató pap feláldozása által elnyerjük Istentől bűneink bocsánatát...*

Egyik évben mentünk a fiútáborba. Elöl az autóban megbeszéltük hogy Pápa felé megyünk. Kis idő múlva a hátul ülő 4 éves gyermekünk megszólal: *Rómát már elhagytuk?*



Negyedik osztályba menő fiunk nyáron kötelező olvasmányt olvas. Nagyon nem fűlik hozzá a kedve. Megállapodunk, hogy minden nap olvas egy fejezetet (3-8 lap). Elmennek a mamához nyaralni. Vasárnap hívom telefonon őket, bejelenteni nem olvasott semmit.

– Miért ?

– Vasárnap semmiféle fizikai munkát nem lehet végezni, ezt tanultuk hittanból.

– Az olvasás szerinted fizikai munka?!

– Apa, szerintem az, mert tőlem rettentően nagy erőfeszítést igényel.



Ödipuszi

– Amikor én leszek a főlegény (gyk.: vőlegény) és a Nagyi a menyasszony, akkor ez lesz a kalapom! – mutatja magát büszkén 3 éves kisfiam.

– De hát őt már feleségül vette a Nagypapa!

– (nevet) Áh, csak vicceltem!

– Miért, igaziból ki lesz a menyasszony? – kérdezem kíváncsian.

– Hát, te!



Családnapok és szállás Óbudaváron

Jelentkezni lehet: Mészáros Zsuzsinál:
87/479-026, iroda@schoenstatt.hu

Kedvezményekről személyes beszélgetés-
kor tudunk egyénre szabott felvilágosítást adni.

Anyagi nehézségek nem akadályozhatják meg
a részvételt a családnapokon! Kérjük, forduljatok bizalommal Mészáros
Zsuzsihoz! A szabad hétvégéken szívesen látunk vendégeket. Az étkezés
lehet önellátó vagy lehet rendelni.

Időpontok

Jelmondat-kibontó:

2005. 12.27-31.

Családnapok 2007.

sz1. 06.17-23. 1. szövetségi évf.

sz2. 06. 24-30. 3. szövetségi évf.

sz3. 07.01-07. 2. szövetségi évf.

1. 07.08-14. többszerei résztvevők

2. 07.15-21. többszerei résztvevők

3. 07.22-28. apostolképző vagy
többszerei résztvevők

4. 07.29-08.04. többszerei rv.

5. 08.05-11. többszerei résztvevők

6. 08.12-18. először résztvevők

7. 08.19-25. többszerei résztvevők

8. 08.26-09.01. először résztvevők

Árak

Családnapok:

házaspár: 42000 Ft

gyerek 14 év felett: 15000 Ft

gyerek 10-14 évesig 13000 Ft

gyerek 6-10 évesig 11000 Ft

gyerek 2-6 évesig 8000 Ft

gyerek 0-2 évesig 2500 Ft

A negyedik gyermektől nem kell
fizetni.

Óbudavári tartózkodás:

felnőtt szállás 1600 Ft/fő/éj

gyermek szállás 800 Ft/fő/éj

teljes ellátás felnőtt 1600 Ft/fő/nap

gyermek 1200 Ft/fő/nap

félpanzió felnőtt 1200 Ft/fő/nap

gyermek 900 Ft/fő/nap

reggeli felnőtt 400 Ft/fő/nap

gyermek 300 Ft/fő/nap

Hírek Óbudavárról

Az idei családnapok a Jóisten segítségével rendben lezajlottak. 143 család – köztük 27 első résztvevő, összesen 481 gyermekkel – volt vendégünk. Tilmann atya betegsége miatt az előadásokat mindig házaspárok tartották. 13 házaspár vállalta ezt a szép és nehéz feladatot. Köszönjük Nekik.

A gyerekfoglalkoztatásban 99 önkéntes vett részt. Minőségi változást hozott, hogy a faluvégi kultúrházban kaptunk helyet, ahol barátságos játszóhely várta a gyermekeket.

Idén nyáron a mosogatást, a hétféligi takarítást 33 önkéntes fiatal végezte. Nagyon sokat dolgoztak, hálásak vagyunk nekik.

Az előadások, a szervezés, a gyerekfoglalkoztatás, az ellátás és az ezeket a feladatokat ellátó önkéntesek, valamint a negyedik és tizededik gyermekek költségeit sikerült a részvételi díjakból kigazdálkodni.

Többször is előfordult, hogy az irodában megkeresett egy-egy házaspár, hogy egy másik család részvételi költségeit teljes mértékben vagy részben átvállalják. Volt olyan család is, aki – a kedvezményezettet nem megjelölve – komoly összeget adományozott erre a célra. Mivel az adakozók minden esetben a lelkemre kötötték, hogy ne fedjem fel a kilétüket, ezúton szeretném tolmácsolni a megsegítettek hálás köszönetét.

A szentmiséket az idén egész nyáron a tihanyi bencés atyák ünnepelték velünk. Köszönjük nekik, hogy időt és energiát áldoznak ránk!

Itt szeretnénk megköszönni a titokzatos adományozóknak a baba-mérleg-hintát és más játékszereket, melyek nagy sikert arattak a kicsik körében.



Lánytábort tartott Böbe nővér Óbudaváron a Diós házban, három időpontban. A lányok a házat nagyon szépen kitakarították, a falakra ötletes és látványos freskókat készítettek. Felújítjuk a házat, hogy télen is tudjuk használni.



A 2006. évi női lelki nap (Gertraud Evanzin nővér: A szépség ragyogása) hanganyaga megrendelhető 500,- Ft-os (Központ építését) támogatói áron a honlapról vagy az endredy@gmail.com emailcímen.

Hála a gondnokunknak, a **területeink sokkal rendezettebbek**, mint eddig voltak. A családok is sok-sok munkát végeztek, hogy minél szebb legyen a környezetünk.



Szeptember 16-án **budaörsi zarándok családok** jártak a Szűzanyánál egy autóbusszal és egy autóval.



Szeptember 17-én **a házigazdák gyűltek össze**, hogy értékeljék a nyári tapasztalatokat, és megoldásokat találjanak a felmerült gondokra.

Sok szép tapasztalat gyűlt össze. Kiemelek néhányat:

- a házasársi beszélgetések lehetősége ebéd előtt
- a kultúrházban a gyerekek biztonságosabb és barátságosabb elhelyezése
- a szép énekek, a nagy strandolások, a közös játékok
- a mosogatási feladat minimális szintre szorítása
- közösen végzett munka a központ területén.

Gondként említették, hogy a szálláshelyek nem voltak teljesen tiszták. Erre megoldásként felmerült, hogy jövő nyáron minden szombatra várunk egy jelentkező édesanyát, aki délután 6-ig itt tud lenni és segíti az önkéntes fiatalok munkáját. Az ezzel kapcsolatos ötleteket, felajánlásokat szeretettel várom!



Szeptember 23-24-én **nagytakarítást** tartottunk fiatalok és anyukák részvételével. Nagyon köszönjük mindenki áldozatos munkáját!



Az egyik kedves házaspárunk felajánlotta, hogy a **gyerekfoglalkoztatók számára képzést** indít. Kézműves technikákat, játékokat, verseket, meséket tanítanak. Foglalkoznának egy kicsit a gyereklélektannal, elsősegélynyújtással és még sok minden mással. A képzés időpontja 2007. április 27-29. Szeretettel várunk minden elhivatott gyerekfoglalkoztatót 14 év felett. A részletekről érdeklődni, jelentkezni nálam lehet az ismert irodai telefonszámon, illetve e-mail címen.



A Családok a Családért Egyesület az NCA 2006-os működési pályázatán **850.000 Ft támogatást nyert.**

Fontos újdonság, hogy **Tilman atya hosszabb ideig itt tartózkodik.** Előzetes egyeztetés után lehet jönni hozzá beszélgetni. A legközelebbi lehetőség december 4-9 és 12-16.



A 2005. évi 1% felajánlásokból 1.136.159 Ft jött össze. Hálásan köszönjük mindenkinek, aki ide ajánlotta fel és buzdított másokat is. Az összeg felhasználásáról a döntés még folyamatban van. Kérünk szeretettel mindenkit, hogy ezután is gondoljanak ránk az adóbevallások időszakában!



A Monostori házaspár több éves hűséges munka után **szeretné megszítani a harmadik szombatok feladatát** egy-két elkötelezett, áldozatos családdal, akik minden második alkalmat átvállalnának tőlük a közösség szolgálatára! Nagy segítséget jelentettek ezek az alkalmak a központépítésben, a területeink rendben tartásában és még sok más feladat ellátásában.



Szeretnénk, ha a **kápolna minden hétfőjén „nyitva” lenne az odazarándoklók számára.** Azok a családok, fiatalok, akik szívesen vállalnának egy-egy hétfői „ügyeletet” a kápolna nyitva tartására, az MHC ház szolgálati lakásában tölthetnék el a választott hétfőjét. A szállásért nem kell fizetni.



2006. november 17-19-ig tartó zsinatunkon megszületett a jövő munká-
évre vonatkozó jelmondatunk: **Halk hívásodra – hősies bizalommal.**



A képzőközpont első épületének építése lendületesen folyik, felkerült a tető, és reményeink szerint a nyílászárók is a helyükre kerülnek a tél előtt.



Köszönet a KÖZPONT-ért!

Köszönjük a családok imáit és áldozatait, melyekkel építik a központot!

Köszönjük a kétkezi munkát, az idővel való hozzájárulást, és azt is, hogy közben esetleg a családnak a házasársat nélkülözni kellett.

Akikről tudunk:

Alföldi hp., Csermák hp., Gál hp., Gódány hp., Guld hp. (Szekszárdról), Heiszer hp., Horváth hp. (Sümegről), Horváth hp. (Tihanyból), Jagicza hp., Kalicz hp., Kaposi hp., Kondorosy hp., Kuslits hp., Kóta hp., Lőw hp., Makó hp., Mészáros hp., Monostori hp., Németh hp. (Harkáról), Oroszi család, Palásthy Imre, Papp hp. (Sopronból), Pfitzner hp., Radnai hp., Ramocsai hp. (Piliscsabáról), Rábai hp., Rábel hp., Sallai hp., Stéger hp., Schumicky hp., Szelestei hp. (Cserszegről), Ther hp., Ther András, Ther Balázs, Ther Tamás, Varga Kata, Vértesaljai hp., Vissi hp., Wangler hp.

Köszönjük a családok és cégek adományait (2005 május 1-től kezdődően)! Akikről tudunk (a befizetők neve alapján):

Abai Tibor, Adorans Bt. Török Péter dr., Alföldi Zoltán dr., Bagdy György dr., Beller Tilmann atya, Berger Wülfgang (Ausztria), Borbély Szilárd dr., Borlay Endre, Czett Ferenc, Com-System Műsz. Ker. Bt., Csabai Gábor, Családkadémia 5. évf., Csermák Kálmán dr., Dabóczi Tamás, Deményi József, Dormán György dr., Endrédy Gábor, Endrédy István dr., Fehér Zoltán, Fellhofer Herbert (Ausztria), Fleischer Zoltán, Franz Rammerstorfer dr. (Ausztria), Folly Pál, Forgács hp., Gál László, Gamper Mária, Gódány Róbert, Gömöry Csilla dr., Guld József, Gyulai Hajnal, Hajdú Tibor, Hambuchné Kőhalmi Anikó, Heiszerné Molnár Erika, Herbert Tamás dr., Hobbla-Hungary Kft., Horváth Attila (Csersz.), Horváth Gábor, Horváthné Hambuch Éva, Interelektronik Kft., Jagicza Attila, Kaposi Lászlóné, Kalicz Péter, Kis Gergely, Kiss Árpád, Klikler Gábor, Koncsik Sándor, Kondorosy Előd, Kostyál hp., Kovács Tibor dr., Körmendi István, Krámlai Péter, Kuslits Károly, Locsmándi Gábor, Lőw Péter dr., Magyarkúti József, Makó András dr., Megyimórecz István, Meinrad Adler (Németorsz.), Mester Center 2000 Kft., Mészáros Zoltánné, Monostori Péter, Németh Zoltán (Harka), Oláh István, Oltárczy Lajos, Oroszi Ferenc,

Osváth András, Oszoli Dénes, Palásthy Imre, Palásthyné Szőnyeg Beáta, Perei Gábor, Papp Géza (Sopron), Papp Ármin, Papp Sándor, Peszleg József, Petrekovich-P Bt., Pezitero Kft. Zajkás Péter, Pfitzner Tibor, Pór András, Rábai Szilárd, Radnai István, Ramocsai Pál, Ramocsai Balázs, Reményi László, Sallai Tamás dr., Sabjanics Károly, Schumicky András, Stagl László, Szelestei Péter, Stéger Timót, Ther Antal, Therra Tervező és Kivitelező Kft., Tiffán Ernő, Treff Kft., Tóth László (Pécs), Tóth Zoltán, Ugronné Gerei Ágnes, Varga Gábor (Abaújszántó), Varga József dr., Varga Károly, Vásárhelyi Dániel (Veszprém), Vissi Géza, Víz-Tech. Bt. Vértesaljai János, Vértesi László, Wangler Ottó, Weipert Vilmos, Zoltán Győző.

Mennyei Atyánk – aki a rejtekben is lát – megfizet mindenkinek (azoknak is, akikről nem tudunk) érdemei szerint, mert nagy tervéhez járul hozzá és maradandót alkot!

Deo Gratias!

Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány Kuratóriuma



Fotó: Kuslits Levente



Tihany, 2006. július – retorika-képzés

Immár negyedik alkalommal találkoztak a retorikát továbbadó, családtréner-képzésben résztvevő házaspárok Ausztriából, Németországból és édes hazánkból.



CSAK 6 – szeptember

Idén elérkeztünk a Családkadémia második évéhez. Ez volt az első alkalom, hogy ötperces előadásokat kellett tartania minden házaspárnak. Mi voltunk az utolsók. Az előttünk lévő házaspár bravúrosan oldotta meg a feladatot, így még nehezebb volt rajthoz állni.

Szorongva ültünk ki az előadónak szánt székekbe. Fohászkodtunk a Szűzanyához, hogy segítsen, nehogy teljesen belesüljünk. Ahogy elfoglaltuk a helyünket, férjem rám nézett, odanyújtotta a kezét. Belekapaszkodtam. Egymásba fonódott kezeink már menedéket találtak...

Egymáshoz fordultunk, tekintetünk találkozott és összemosolyogtunk. Az előadás alatt biztattuk egymást egy-egy simogató pillantással. **Nincs semmi baj, hisz ketten vagyunk, ha egyikünk elakad a másik majd segítségére siet.**

A beszámolóink után minden házaspár elismerő szavakkal méltatta félszegen megtartott előadásunkat. Éreztük, hogy gyengeségeink ellenére nagyon láttak minket. A hallgatóság szépnek és erősnek találta házastársi egységünket. Ezáltal valóban nagyobb és teljesebb lett az egység közöttünk.

Köszönjük, hogy naggyá válhattunk, és így még jobban megerősödhetett az egység közöttünk.



Könyvlerakatok található:

Budapesten Endrédy családnál, Budaörsön Varga családnál, Balatonfüzfőn Palásthy családnál, Pécsen Guld családnál, Sopronban Wangler családnál, Zalaegerszegen Vissi családnál.

Családkadémiánk 10 éves Jubileumi Ünnepét ültük...

Felhős reggelen kezdtünk gyülekezni, s napsütésben búcsúztunk... „Erős családok – erős gyerekek” – szölt a mottónk, amelyre szükség is volt, hisz oly szép számban ünnepeltünk együtt, hogy a nagyszoba igen szűknek bizonyult, viszont átéltük az együttlét örömét.

Mindannyiunkat szíven talált, és egyben megújulásra is serkentett Csermák Kálmán bevezető előadása.

A legsúfoltabb percekben kb. 200-an szorongtunk a teremben, mikor minden felnőtt és gyerek Eva és Erich Berger szavait hallgatta. Ha 10 éves jubileum, akkor 10 nagy Milka csokit ajándékozunk azoknak, akik 10 évesek, vagy 10 éves házások...

Rövid idő alatt találtunk 10 szerencsést, majd 2000-es évjáratú tokaji aszúval koccintottunk, hisz Családkadémiánk a 2000. évre készült ajándékkal Szűzanyánknak és édes hazánknak.

Szép volt a délutáni közös emlékezés s a záró szentmise Márfi Gyula érsek atyával és a régió családjaival.



2007-ben ismét indul családtréner-képzőnk

Szívesen fogadjuk családok jelentkezését, akik szeretnének dolgozni saját házasságukon, majd megerősödve készek arra, hogy kincseikből másokat gazdagítsanak. Érdeklődő kérdéseiteket szeretettel várjuk a 23/416-139, és a 20/456-6055 telefonszámon:

Varga Károly és Erika



másik alkalommal készült képek

Beszámoló a CSAK 5 találkozóóról

Családakademiánk 5. évfolyamának búcsú-összejevetelét Mányban a csodálatos Leimen-házban tartottuk november 11-én. Az egész napunk egy nagy „aratás” volt. A felejthetetlen két év tapasztalatait osztottuk meg egymással. Délelőtt a vizsgaelőadásokról beszélgettünk. A végkicsengés az volt, hogy nem szabad itt abbahagyni. „Csak eszközök vagyunk, de nagyon fontos eszközök. A többi a Szentlélek és a Szűzanya műve.”

A finom pörkölt és a házi süтик elfogyasztása után loptunk egy kis időt a kötetlen beszélgetésre. Fényképeket nézegettünk – nosztalgiáztunk.

Délután először a küldetésünnep szervezési feladatait osztottuk el magunk között. Nem is gondoltuk, mennyi apró részletre kell odafigyelni, hogy valódi ünneppel kezdődjön a küldetésünk! Aztán előkerültek a kezdetekkor készült óriási rajzaink. Ezeket azt fogalmazzuk meg, hogy mit várunk ettől az előadóképzőtől. Nagyon érdekes volt viszontlátni kezdeti terveinket. Kaptunk egy másik rajzlapot, amin a mostani helyzetet kellett ábrázolni. Háromnegyed órai házaspáros tanakodás után bemutattuk az elkészült műveket. Ezután elmondtuk egyperces „reklámunkat” előadásunkról és véleményünket a két évről. Nagyon sokat nevtünk, mintha ezzel akarnánk ellensúlyozni az elválás szomorúságát.

Néhány gondolat a nap folyamán elhangzottakból:

- ❖ Hét házaspár végzett – hét csillag felragyogott Magyarország egén.
- ❖ Ha rábízzuk Máriára az életünket, előre lépünk.
- ❖ A nehézségek arra jók, hogy elhatározzuk: 'csakazértis' legyőzzük őket.
- ❖ Profi felépítésű ez a két év, és nagyon sokat segítünk egymásnak az építő kritikával.
- ❖ Az elején azt gondoltuk, nem tudnánk előadást tartani. Most mégis, két év után képesek vagyunk rá. Készüljünk föl, amennyire tőlünk telik, a többi a Szentlélek kipótolja.

Biztos, hogy a Lélek ott áradt közöttünk, éreztük! A két év folyamán állandó segítségét éreztünk, mert mint megtudtuk, ez volt az első olyan évfolyam, ahonnan nem maradt ki egy család sem.

Az utolsó körben arról számoltunk be, hogy mit akarunk csinálni. Éreztük-e már, hová küld bennünket a Jóisten? Ha már megbukni nem sikerült

– pedig mindent bevetettünk: halogatott előadások, utolsó éjszaka javított vizsgaelőadás, betegség stb... – valahogy mégis tartani kell a kapcsolatot ezzel a remek csoporttal. Ezért már most megállapodtunk a jövő őszi találkozó időpontjában. Jövőre, Veletek, uyanitt!

Legközelebb a küldetésünnepről számolunk be. Addig is mindenkitől egy fohászt vagy egy csöpp lemondást kérünk a végzősöktől! Köszönjük!

2006. december 2-án Székesfehérváron tartottuk a CSAK 5. csoport KÜLDETÉSÜNNEPÉT, ahol a hét család apostoli útjára indult, s diplomát kapott Spányi Antal székesfehérvári püspök atyától.

CSAK 5 végzettjei



Fehér Zoltán és Mária



Czigányik Zsolt és Anna



Mosoni István és Katalin



Bartos Gellért és
Ágota
szervezők



Kiss Árpád és Éva

Szalánczi Gábor és Mariann



Kristek András és
Anikó

Rakovszky István és Katalin



Fiatalok Oázisa!!!

Megszentelő mesemondás

Mióta eszemet tudom, mindig is szerettem történeteket hallgatni királykisasszonyokról és királyfiakról, egyszerű, korbombeli kislányokról és kisfiúkról, később persze nagyobb lányokról és fiúkról, nőkről és férfiakról.

Egy idő után az is érdekelt, miért szeretnek a gyerekek annyira mesét hallgatni. Még a legelevenebb, kifáraszthatatlan gyerekek is szívesen ülnek a diavetítő vagy mostanság a képernyő elé, gyűlnek össze a könyv köré – legalábbis az én tapasztalataim szerint. Sőt, nemcsak a gyerekek, a felnőttek is! Anya ma is lelkesen mesél hosszú, fárasztó napjai után kisebb testvéreimnek, pedig már többen állunk esténként sorba e nemes feladatért...

A felnőttek a paraszti társadalmakban a 19. század végéig egymásnak meséltek, és nem elsősorban a gyerekeknek. Összejöttek a fonókban, kukoricafosztáskor vagy „csupán” a mesehallgatás kedvéért. A cél nem feltétlen csak a ma TV által is helyettesíthető szórakozás volt. Több évszázad szájhagyomány útján átörökített történetei, tapasztalatai, kincsei szóltak meg ilyenkor a mesemondó szájából – mintha „az élet egyetemének” kurzusain vettek volna részt. A történet elmondása emellett közösséget is

teremt: a hallgatók részesei lesznek egy tudásnak, mely a szavakon túl van, amit nem lehet feltárni pusztán a szavak által.

Szintén e közösségformáló erő érződik a levegőben, amikor a szülők (vagy a nagyobb testvérek, a tanítónők, az óvónők) mesét olvasnak



vagy mondanak a gyerekeknek. Nagy előny a képernyővel szemben, hogy a gyakori, mindennapos mesehallgatás nemcsak a fantáziát, s ez által a kreativitást, alkotóerőt ösztönzi, hanem összekovácsolja lélekben a hallgatókat a mesemondóval. Szaporábban lélegzünk, amikor arról hallunk, hogyan harcol a legkisebb királyfi a sárkánnyal, vagy miként próbálják Hamupipókére elveszített cipőjét. A TV-macinak esélye sincs ekkora hatást gyakorolni nézőire.



Talán a regényolvasás mögött is a történehallgatás szeretete áll. A történetek képesek elmondani valamit önmagukon túl is. Olyan tudást adnak át, melyet nem feltétlenül tartalmaznak szavaikban, mégis, agyunk nem tudatos részével, lelkünkkel felfoghatjuk ezt az üzenetet.

A modern, 20. századi irodalmi kísérletek igyekeztek megszabadulni a szó szoros értelmében vett történetmondásról. Az irodalmi irányzatok mára azonban mégis visszafordulni látszanak a történetmondás felé. Ma újra olyan regények és színdarabok születnek, amelyek történeteken alapulnak. Mert nem támaszkodhatunk csak a szavak erejére, kell valami ezen túl is, ami közvetíti az üzenetet.

A kérdés az, hogy mi ez az üzenet, érdemes-e megfejteni, azaz előrébb visz-e a világ megszentelésében. Azt gondolom, a népmesék mindenképpen ilyen „mélytartalmat” hordoznak. Modelleket kínálnak, megoldási stratégiákat az élet nehéz helyzeteire. Ráadásul nem a szánkba rágva, hanem lehetővé téve a nem feltétlenül tudatos, de mindenképpen egyedi, személyiségünknek, élethelyzetünknek megfelelő olvasatot.

Boldizsár Ildikó, hivatásos mesekutató szerint „... a mesemondás és a mesehall-



gatás során átélhetővé váltak a személyiség legmélyebb rétegei, és lehetőség teremtődött az egyik legnehezebb kérdés megválaszolására: ki vagyok én?”

Keresztény, schönstatti szemmel így érthetjük a kérdést: miért teremtett a Jóisten, hogyan válhatok eszközévé a világ megszentelésében?



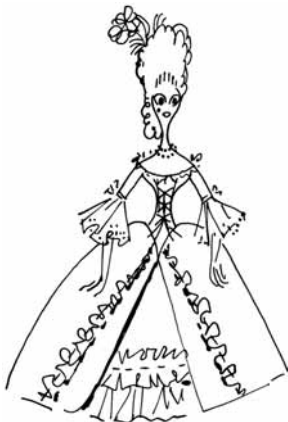
számtalan válaszlehetőségből csak egyet ragadok ki, egy útját, identitását kereső fiatalemberről szól. Kentenich atya is írt arról, mennyire fél a mai ember a megsemmisüléstől, a haláltól. Ezzel ellentétes irányú az emberben a vágy, hogy nagyot és maradandót alkosson, egyedi jelenség legyen, ne olyan, mint a többiek, hogy „megvalósítsa önmagát”.

A világ megszentelésében első lépés saját helyünk megtalálása. Erről beszél (vagy erről is beszél) *A halhatatlanságra vágyó királyfi* meséje (Móricz Zsigmond gyűjtése, gyanítom, némileg átdolgozása is, megtalálható például a Móra Ferenc Könyvkiadó gondozásában 1993-ban megjelent, *Magyar népmesék* című gyűjteményben).

A mese elején rögtön a már a hagyományos vándorutat megjárt királyfi szomorúságáról értesülünk – épp ideje lenne megházasodnia, azaz elkezdenie felnőtt életét, de ő képtelen erre. Nyugtalan, kereső, hiányzik valami az életéből, tipikusan mai fiatal.

Az bántja, hogy „minden embernek, még a királyoknak is meg kell halnia egyszer”. Nem is bírja otthon sokáig, újból vándorolni kezd, meg akar-

ja találni a halhatatlanság országát. Útja során több csábító ajánlattal találkozik: a fekete király lányával, a fehérkirályasszonnyal vagy a tündéri leánnyal összeházasodva nyerhetne több száz évet, de végül sosem alkuszik meg. Neki a halhatatlanság kell. Persze ki-



tartásának jutalmaként eljut ebbe az országba, ott él a „hétszínű ragyogó hídon” át megközelíthető, „a föld felett libegő, víz felett lebegő fénypalota” királynéjával tízezer évig. Úgy tűnik, megtalálta, amit keresett.

Tízezer év múlva azonban megunja a nyugalmas életet, már nem elégti ki az itt kínált halhatatlanság sem, vágyódni kezd apja-anya után. Hazatérve azonban már nem találja meg őket, hiszen rég meghaltak.

Bolyongás közben hátulról megszólítja egy hang, a halálé, aki már régóta keresi őt. A királyfi visszamenekül a fénypalota felé, ott várja a halhatatlanság királynéja, ám a határnál utoléri a halál is, s a két hatalom ráncigálni kezdi őt.

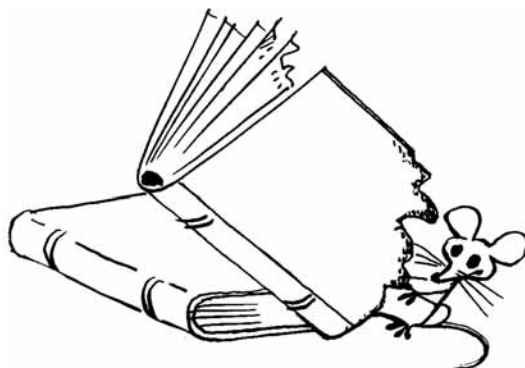
Az ő akarata ezen a ponton érdektelenné válik mindkettő számára. Végül abban egyeznek meg, hogy feldobják a hetedik égig, s akinek a területére esik, az viheti. Így is történik.

Repülés közben a királyfiban felébred az akarat, személyiségének régen megfakult ereje, s így szól: „Uramisten, így labdáznak velem, legyen inkább csillaggá a többi csillagok közt, mint velem a halál és a halhatatlanság így labdázzanak.”

Kívánsága valóra válik, s a népmese így – műfaji követelményeinek megfelelően – boldog véget ér. A királyfi, ha tízezer-huszonöt évesen is, de megtalálta helyét, küldetését a világban, „a halál és a halhatatlanság is csak nézett utána, még most is nézik, ha meg nem haltak”.

Felhasznált irodalom:

Boldizsár Ildikó: Mesepoétika (Írások mesékről, gyerekekről, könyvekről), Akadémiai Kiadó, Bp., 2004. két tanulmánya: Ahol a madár se jár (13–16. o.) és Kihez szólnak a tündérmesék? (17–19. o.)



Döglesztő 2006 – Retyezát
„Ez nekünk tulajdonképpen jó!”

Vér, verejték és 2509 méter. Medvék, viperák és vadlovak. No és persze 55 literes zsákok, patakban fürdés, leukoplaszt és savanyúcukor. Címzavakban valami ilyesmi volt az idei Döglesztő. Hogy valójában mennyivel több, azt nehéz elmondani az itthon maradottaknak.

Gyors földrajzóra: a Retyezát a Déli-Kárpátokban található bájos hegység, legmagasabb csúcsa a 2509 méter magas Peleaga. Az általunk bejárt magasabban fekvő részeken árnyékot kár keresni, hacsak nincs kedve az embernek a hatalmas sziklák alatt kucorogni. Az erdők hiányát magashegységi tavakkal és hófoltokkal kompenzálja barátságos hegységünk, teljes sikerrel. Lejjebb ereszkedve már hangulatos fenyőerdőket találhatunk. Ezeket az erdőket többnyire a környéken élő gyér számú medve is igen hangulatosnak találja, legalábbis a nyomokból erre következtettünk.

Egy ilyen túrának – a kemény gyalogláson és a panorámán kívül – a hangulat adja meg az ízet és itt egyikben sem volt hiány. Bár a 12 fős csapatból közel sem ismertem mindenkit jól, de az első napi közös menetelés és a röpké 3 km hosszú 700 méteres emelkedő jelentéktelenné tette a nem együtt töltött éveket.

Mindezek után másnap egy bagatell sétát tettünk a hegygerincen a menedékházig, ahol volt szerencsénk elkölteni egy csodás zöldséglevest, ami a konzerv reggelik és ebédek után mindannyiunkra igen komoly hatást gyakorolt. Eddigre már szakadtak a zsákok, rongyolódtak a cipők és a lábak, de természetesen egy komoly túrázó az effajta problémákkal nemigen törődik. Legfeljebb megpróbálja megvarrni a zsákot, feltéve, ha nem törik el a menedékház egyetlen tűje.

Harmadik nap, mivel komoly anyagi károkat okoztunk a menedékház magyar tulajdonosának egy törött tű formájában, menekülőre fogtuk a dolgot. Magunkat is megleptük a teljesítményünkkel, gond nélkül értük el a Bukura tavat, ahol több napra tábort vertünk a körtúrák kedvéért. A sátrakból nyíló kilátás mindenképpen megérte. Annak ellenére, hogy a hegység leghíresebb tavanál táboroztunk – ami egyfajta turistaközpont is – fürdésre nem volt lehetőség, mivel a tóban szigorúan védett halak tömege úszkált

békésen, mi pedig nem kavarhattuk fel az állóvizet. Minderre zord hegyimentők vigyáztak éles szemmel és komoly angol tudással.

A következő két napban körtúrákat tettünk, melyeknek többnyire futás lett a vége, menekültünk az esőfelhők elől. Ekkor hódítottuk meg a Peleágát a maga 2509 méterével, mely a legnagyobb hegyünk volt. Oxigénpalack kötelező. Végül fölverekedtük magunkat a Retyezátra, majd újabb 2 nap alatt kényelmesen leereszkedtünk a hegység lábához, ahol a korábban megismert szimpatikus taxis már várt ránk, és potom pár millió lejért cserébe visszarepített minket Dévára, ahol még volt szerencsénk megsodálni a gondosan karbantartott várat... A táj leírására kár szavakat fecsérelni, a honlapunkon (www.schoenstatt.hu) megtekinthető képek sokkal beszédeesebbek, mindenkinek ajánljuk. A csapatban a zoológustól kezdve, az építőmérnökön keresztül a fényképészig igencsak sokféle ember megfordult, a névsort nem részletezném, újfent a honlapot ajánlanám.

A szálláshelyek csodálatosak voltak, mindenhol az otthonos meleg hálózsákok és sátrak vártak bennünket, ahol a fárasztó gyaloglások után kómában töltöttük az éjszakákat. Az esti étkezések meglepően jók voltak, nem számítottam rá, hogy konzervekből gázfőzővel és bográccsal ehető, sőt finom ételeket lehet készíteni. Bár az efféle testi örömöknek nincs túl nagy jelentősége, mivel az első szerény reggeli után közös megegyezéssel megállapodtunk abban, hogy a sok étkezés csak frusztrálná az amúgy jó kedélyű társaságot, és különben is, magashegységekben kevésbé éhezik meg az ember. A miérteket talán ne firtassuk.

Végül megragadnám az alkalmat, hogy jópontokat szerezzek magamnak csoportvezetőnknel, Tamásnál, aki a túrát szervezte és igen magas színvonalon, biztos kézzel lebonyolította. Reméljük remek szervezését jövőre is élvezhetjük és együtt ápolhatjuk fájó végtagjainkat az esti tábortűznél.



Fotó: Billes Viktor

1. Ifjúsági Találkozó

2006. szeptember 29. – október 1.

Nagy várakozással indultam el egy rohanással teli pénteki napon Óbudavárra. „Hosszú” utazás után végre találkozhattam azokkal, akiket ritkán látok. Jó érzés volt újra együtt lenni!!!

Finom vacsora után a nagyszobában összegyűltünk egy kis ismerkedésre, közös játéokra. Jó ötletnek tartottam azt, hogy „kihúztuk” egymás nevét, és kb. 20 percet beszélgettünk. Így még jobban megismerhettük a másikat. A sok játék után felsétáltunk a kápolnához esti imára. Megköszöntük Szűzanyánknak a nap eseményeit, énekelgettünk, ki-ki ott maradt még egy kis ideig a kápolna csendjében. Majd egy kis sütizés után elmentünk aludni (persze, akkor még nem lehetett!).

Szombat hajnalban Orsi és Gergő zenés ébresztővel keltettek bennünket. Enyhén táboros volt a hangulat, de így vidámabb és szebb volt az ébredés. :) Miután mindenki kinyitotta szemét, fülét, száját, kitértük a szívünket is a Szűzanyának, felmentünk a kápolnába reggeli imára.

A hasunk a konyhába vezetett minket. Ezután következett a várva várt mosogatás! :) A nagyszobában Zsófi tízperces relaxációs tornát tartott. Pihenésképpen a Varga házaspárra vártunk. „Szentségek a hétköznapiakban” címmel tartottak előadást. Szó esett arról, hogy kinek mi okoz boldogságot, és hogyan válhatunk ajándékká a másik ember számára. Fontos hogy MA

kell lehetőséget keresnünk, nem holnap vagy azután, semmit sem szabad halogatni! Figyeljünk a pozitív dolgokra. Mindenért adjunk hálát, jóért, rosszért egyaránt! Az életünk egy edzőpálya, amely tele van akadályokkal, ezeket át kell ugrálni. A Jóisten adja nekünk, így is nevel bennünket, erősíti jellemünket. Fontos, hogy hagyjuk abba az önmagunk körül való keringést, tegyünk másokért, éljünk másokért!

Nézzünk fel Salkaházy Sárára, ő is felajánlotta az életét a betegekért, az elhagyatottakért. Az önmegtágadás és az önfeláldozás útján kell nekünk



is elindulnunk! Tanuljunk Engling József életéből, vegyük észre az apró dolgokat, hogyan lehet segíteni másokon, másoknak. Pl. vegyük észre ha koszos a WC, pucoljuk ki más helyett, vagy vigyük le a szemetet, ha tele van a kuka, vagy ha áll a sok szennyes, mossuk ki! A mosogató környékén is mindig akad tennivaló! Vegyük észre a feladatokat!



Minden ember értékes!!! Egy nem szimpatikus ember nagy feladat, de le lehet győzni az ellenérzésünket. Semmi sem lehetetlen! Célunk a szentté válás, ez az utunk. Mindennap értékes ajándékká kell válnunk! A kezdet mindig nehéz, de emiatt nem torpanunk meg!

Kaptunk egy jó ötletet is, hogy az esti imát az ágyunkban kényelmetlen helyzetben végezzük, így nem alszunk el! :) Az előadás után mindenki elmondta, hogy mi érintette meg, mi tetszett neki.

Következett az ebéd, mindenki jóllakott. Ezt követte a kiscsoportos beszélgetés. A mi csoportunk a mosónál telepedett le. Észre se vettük az idő múlását, már rég egy másik programon kellett volna lennünk. :) Ismét összegyűltünk a nagyszobában fotókat nézegetni. Jó volt az elmúlt év eseményeire gondolni. Jókat nevtünk, a zenei aláfestés is szuper volt!

Az esti szentmisén negyvenen vettünk részt, együtt énekeltünk és imádkoztunk. Este szentségimádás volt. Jó volt a csendben elidőzni. Estére megfogyatkoztunk, sokan hazamentek. Másnap hajnalban mindannyian hazaindultunk.

Mit vittünk haza magunkkal? Sok jó ötletet ahhoz, hogy a szürke hétköznapiakat hogyan tegyük fényessé. Ha mindenki olyan vidám, segítőkész, nyitott ember marad, mint ezen a hétvégén, akkor minden rendben lesz. Így válunk értékes ajándékká egymás számára.



Köszönjük a szervezőknek az áldozatos munkát, a mosogatóknak a mosogatást, a kaja felelősöknek a finom ételt, a végén a takarítást, a zenészeknek a zenélést, Szűzanyának a hétvége kegyelmeit, s azt is, hogy újra együtt lehettünk! (Dóri)

Számomra nagyon fontos volt, hogy végre megállhattam kicsit (nem csak napi 10 percre) és olyan dolgokról elmélkedhettem, beszélgethettem veletek, amik nagyon fontosak, bár ma mégsem „divatosak”. Sikerült új gondolatokkal töltenem, amelyek segítenek, hogy megértsek másokat, jobban megismerjem önmagam, és közelebb kerüljek Istenhez. (Zsolt)

Nagyon jó, hogy tényleg komolyan elkezdett beindulni az ifjúsági mozgalom, hogy van, aki megszervezi ezt az egészséget és nem is akárhogy! Nagyon jó volt, hogy ilyen színes volt a program, volt komoly része: az előadás és utána a beszélgetések, és volt kevésbé komoly része is: a játék, a kötetlen beszélgetések és a néhány számomra ismeretlen emberrel való találkozás. (Erzsi)

Naggggyon jóó volt a hétvége, köszönöm az élményt, különösen a Varga házaspár előadását!!! (Réka)

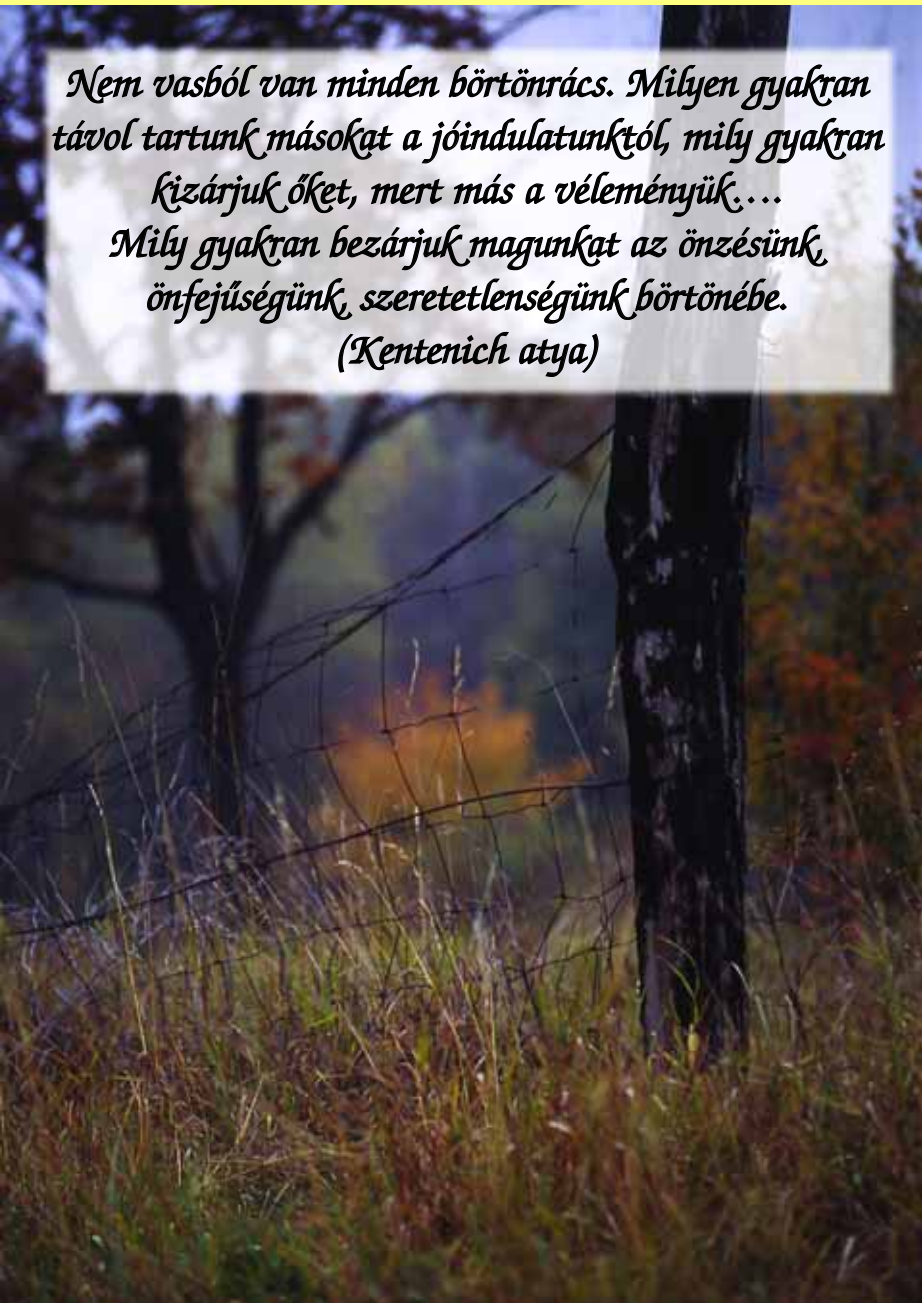
Nem régóta tartozom a Schönstatt-közösséghez, és ez volt az első – nem családoknak szervezett – program, amelyen részt vettem. Jó érzés volt megtapasztalni, hogy milyen kedvesen befogadtak ebbe a régóta összehozott csapatba. Legközelebb is megyek. (Jani)

Nagyon tetszettek a húszperces beszélgetések, mert így közelebb tudunk kerülni egymáshoz és még több információt gyűjtöttünk a másikról. Jók voltak a játékok, és az előadás is fantasztikusra sikerült (nem úgy, mint a suliban). (Vera)

Nagyon jót tett nekem ez a majdnem két nap. Mindig nagy élmény találkozni azokkal, akikkel egyébként csak hébe-hóba sikerül, és ilyenkor mindig örülök, hogy a beszélgetésekből kiderül, kivel mi van... Sokat adott a kétszer 20 perc beszélgetés is. Eleinte kicsit tartottam tőle, hogy vajon ki-

vel „kell” beszélgetnem, de jó volt, mikor rájöttem, hogy nincs olyan, hogy rosszat húzok, mert a 14 éves Hortobágyi Tiborral is olyan jól elbeszélgettünk, hogy elröpült az idő, és egyáltalán nem volt kínos csönd... Bartal Veráról nem is beszélve! Ami még sokat jelentett, az a Varga házaspár előadása volt. A témaválasztást is nagy ötletnek tartom. Olyanokat hallottam ott, ami nem csak szép meg jó, hanem élhető is. Nem az történt, hogy eljöttem Óbudavárról, és folytattam, ahol abbahagytam, hanem mindennap ott van előttem az a három elhatározás, és mindennapi célom ezek teljesítése. (Beáta)



A photograph of a field with tall grass and a tree trunk, overlaid with a white text box containing a quote. The background shows a tree trunk on the right and a field of tall grass in the foreground. The sky is visible in the background, showing some clouds.

*Nem vasból van minden börtönrács. Milyen gyakran
távol tartunk másokat a jóindulatunktól, mily gyakran
kizárjuk őket, mert más a véleményük....
Mily gyakran bezárjuk magunkat az önzésünk,
önfejűségünk, szeretetlenségünk börtönébe.
(Kentenich atya)*